C:\Users\Plazma\Desktop\A\Stout Rex-Pojdi jako pes.pdb

PDB Name: Stout - Pojdi jako pes
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Rex Stout
Pojdi jako pes

1.
Někdy se rád procházím v dešti, třebaže dávám přednost dnům plným slunce, kdy nefouká vítr a nezvedá prach. Oné středy jsem však měl k procházce v dešti zvláštní pohnutku: přál jsem si, aby ten jeho plášť do deště byl opravdu kvalitní a v okamžiku, až mu ho budu předávat, aby byl mokrý. Přehodil jsem si ho tedy přes ramena, na hlavu jsem si narazil plstěný klobouk, vyšel jsem z našeho domu a namířil si to do Arbor Street, asi tak dvě míle jižněji v oblasti Greenwich Village. V půli cesty přestalo pršet. Krevní oběh mi vydatně pracoval a začalo mi být horko. Plášť jsem tedy sundal, mokrou stranou ho složil dovnitř, přehodil si ho přes ruku a pokračoval v cestě. Úzkou a jen tři bloky dlouhou Arbor Street po obou stranách tvořily staré cihlové domy, většinou třípatrové, které se ani neleskly jako ze škatulky, ani nebyly moc výstavné. Číslo 29 mělo být někde uprostřed třetího bloku. Dorazil jsem k němu, ale do domu jsem nevstoupil. Uprostřed bloku se něco dělo. Před vchodem do jednoho domu vedle dříve zaparkovaných vozů stálo policejní auto, na chodníku hlídkoval uniformovaný policajt v póze úřední autority a čelil skupince několika občanů, kteří na něj doráželi. Když jsem k nim docházel, uslyšel jsem, jak se ptá: "Čí je to pes?", a týkalo se to zcela zřejmě zvířete s mokrým černým kožichem, které stálo za ním. Neslyšel jsem, že by se k psovi někdo přihlásil, ale stejně bych to přeslechl, protože moje pozornost byla upřena jinam. Dorazilo totiž další policejní auto, zastavilo za tím prvním, vystoupil z něj muž, prodral se okolo stojících lidí na chodník, mlčky se pokynem hlavy pozdravil s policajtem, který ho nezastavil, a vešel do vchodu, nad nímž bylo umístěno číslo 29. Potíž byla v tom, že toho muže zákona znám, i když mluvit o potížích by bylo přehnané. Když vidím seržanta Purleyho Stebbinse z oddělení vražd západního Manhattanu, kolena se mi určitě neroztřesou. Tahle poznámka o našich vztazích je však taky přehnaná. Podstatné je, že jeho přítomnost a způsob vystupování znamenaly, že v domě je určitě mrtvola. Pokud bych se dožadoval vstupu s odůvodněním, že si potřebuji vyměnit plášť do deště s chlápkem, který odešel v tom mém, bylo předem jasné, jak by to dopadlo. To, že jsem se tak rychle objevil na místě vraždy, by na základě mnoha našich vzájemných předešlých zkušeností rozpoutalo v Purleym všechny jeho nejhorší pudy a já bych se nemusel včas dostat domů na večeři, jejímž vyvrcholením měla být grilovaná holoubata s hnědou omáčkou, kterou Fritz nazývá Vénitienne a je to rozhodně jeden z jeho parádních kulinářských kousků. Purley zmizel uvnitř domu, aniž by moji přítomnost zaznamenal. S policajtem, co stál venku na úzkém chodníku, jsem se dosud ještě nikdy nesetkal. Když jsem ho pomalu obcházel, změřil si mne pohledem a důrazně se mne zeptal: "To je váš pes?" Pes mi očuchával koleno, a tak jsem se k němu sklonil a pohladil ho po mokré černé hlavě. Policajtovi jsem na jeho dotaz sdělil, že pes můj není, a pokračoval jsem v chůzi. Na rohu ulice jsem zabočil doprava a namířil jsem si to k severu. Několik prvních bloků ulic jsem se rozhlížel po taxíku, když ale žádný nepřijížděl, rozhodl jsem se jít až domů pěšky. Začal pofukovat západní vítr, ale všude bylo pořád ještě mokro po předešlém dešti. Kráčel jsem po chodníku a cesta mi pěkně ubíhala. Na semaforech křižovatky Dvacáté osmé ulice a Deváté Avenue jsem se zastavil a v té chvíli jsem pocítil něco u kolena. Byl to ten pes. Ruka mi reflexivně vyrazila, že ho pohladím, ale ovládl jsem se. Uvědomil jsem si, že jsem v bryndě. Zřejmě si mne vybral za kamaráda, a když budu pokračovat v cestě, půjde za mnou a na Deváté Avenue nemůžete přece od sebe odhánět psa tak, že po něm budete házet kameny. Uniknout bych mu mohl tak, že bych si na zbytek cesty vzal taxi, to by však bylo ode mne dost hrubé, když na druhé straně jsem oceňoval, že ve mně to zvíře nalezlo zalíbení. Na krku měl řemínek se známkou, takže byl identifikovatelný, útulek pro zvířata je jenom pár bloků od této křižovatky, a tak jako nejjednodušší a nejlacinější se jevilo dopravit ho tam. Zašel jsem k okraji chodníku, abych se podíval, jestli přece jenom nejede nějaké taxi, v té chvíli však zavál od rohu prudký vítr, sebral mi klobouk a hnal ho doprostřed avenue. Sám jsem se do automobilového provozu za ním ne vrhl, ale měli jste vidět toho psa. Přehoupl se přes kapotu velkého nákladňáku, přitom mu ocasem utřel levý přední blatník, při dopadu na vozovku se zastavil a nechal projet auto, znovu skočil a vletěl pod další vůz - nebo jsem si to myslel a pak jsem ho spatřil na protilehlém chodníku. Vzal do tlamy klobouk, na který zrovna mířila noha došlapujícího chodce, obrátil se na pětníku a vyrazil zpátky. Tentokrát jeho cesta přes vozovku nebyla tak efektní, ale ani chvíli neotálel. Dorazil ke mně, postavil se, zvedl hlavu a zavrtěl ocasem. Vzal jsem si klobouk. Od nečekané procházky byl klobouk pěkně nasáklý vodou, napadlo mne však, že když si ho hned nedám na hlavu, můj nový kamarád bude zklamaný, a tak jsem to udělal. Tím to bylo zpečetěné. Zamával jsem na taxikáře, nasedl i se psem do auta a řidiči jsem udal adresu Wolfova domu. Měl jsem v úmyslu toho zachránce mého klobouku vzít nahoru do svého pokoje, něčím ho nakrmit a zatelefonovat do Americké společnosti pro ochranu zvířat, aby si pro něj někoho poslali. Za žádnou cenu jsem nechtěl dopustit, aby začal na Nero Wolfa vrčet, a tak jsem po vstupu do domu odložil v hale

klobouk a plášť do deště a zamířil nejprve ke dveřím jeho kanceláře. "Kde jste, kčertu, byl?" zabručel Wolfe nevrle. "V šest hodin jsme měli projít nějaké seznamy a už je tři čtvtě na sedm." Seděl ve svém prostorném křesle za psacím stolem, v ruce držel nějakou knihu a od jejích stránek vůbec neodtrhl oči, aby se na mne aspoň letmo podíval. "Byl jsem s tím zatraceným pláštěm," vysvětloval jsem. "Jen se mi ho nepodařilo předat, protože..." "A co je tohle?" vybuchl. Oči upíral na mého průvodce. "Pes." "To vidím." "Je to ohař cvičený na hlídání klobouků." "Nemám náladu na nějaké srandičky. Už ať je odsud pryč." "Ano, pane, brzy ho odvedu. Mezitím ho většinu času budu mít u sebe v pokoji. Musím ho však sem tam vyvenčit, a tak s ním budu muset procházet halou. Měl bych ale přece jenom něco zmínit. Slyší na oslovení Nero, což, jak jistě víte, znamená ‚černý', a tak mu budu muset začít říkat jinak. Nejspíš by odpovídalo Eben, ale třeba taky Inky, něco jako černý inkoust, mohl bych mu však taky říkat Jet, protože umí běhat tryskem anebo..." "Nemažte mi med kolem huby!" "To bych nerad, pane. Ale cítím se tu někdy hodně osamělý, zvlášť během čtyř hodin, které pravidelně trávíte nahoře ve sklenících. Vy máte své orchideje, Fritz má želvy, Theodore andulky a proč já bych nemohl mít psa? Připouštím, že mu budu muset změnit jméno, přestože je registrovaný jako Champion Nero Charcoal of Bantyscoot. Navrhl jsem..." Mluvil jsem a mluvil a čekal, že se setkám s obrovským výbuchem hněvu nebo dokonce dojde k něčemu tak neobvyklému, že Wolfe opustí křeslo a osobně vyžene to zvíře z domu. Pes zatím upíral oči na Wolfa a měl takový výraz, jaký jsem u něj zatím neviděl. Takhle si dosud za mé přítomnosti nikoho nepřehlížel, ani mne. Nepřestával jsem mluvit, abych Wolfa přesvědčil. Ten mi skočil do řeči. "To není žádný ohař. Je to labradorský retriever." Nevyvedlo mne to z konceptu. Nikdy nejsem překvapený šíří vědomostí Nero Wolfa, vždyť přečte tolik knih. "Ano, pane," souhlasil jsem. "Řekl jsem ohař, protože by bylo přirozené, kdyby soukromý detektiv měl ohaře." "Labradorský retriever má širší lebku, a tím i větší prostor pro mozek, než kterýkoli jiný pes. Jako kluk jsem v Montenegro měl taky psa. Nic čistokrevného, takového malého hnědého oříška. Ten měl lebku dost úzkou, ale vůbec jsem to nepovažoval za nějaký nedostatek. Nevzpomínám si, že by mi na tom psovi něco vadilo. Dnes bych asi byl kritičtější. Když už jste sem to stvoření propašoval, bral jste při tom v úvahu, jak rušivě to zapůsobí v naší domácnosti?" Špatně jsem ho odhadl a právě jsem se o tom velkém tlustém géniovi dověděl něco nového: docela by se mu líbilo, kdyby se tu nějaký pes motal, a to za předpokladu, že mne za to bude moci činit zodpovědným a bude mít možnost remcat na mne, kdykoli se mu zachce. Já sám jsem si chtěl psa jednou obstarat, možná i dva, ale až po odchodu do důchodu, až budu někde na venkově, ne však ve městě. Zařadil jsem zpátečku. "Zdá se mi, že ne," přiznal jsem se, "měl jsem jen na chvíli pocit, že bych potřeboval nějakého domácího mazlíčka, ale nic, zkusím radši kanárka nebo chameleóna. Fajn, co nejdřív se ho zbavím. Konec konců je to váš dům." "Nechci být činěn zodpovědným za nějaké vaše citové strádání," řekl odměřeně. Asi bych se spíš vyrovnal s přítomností psa, než s vašimi výčitkami." "Zapomeňte na to." Mávl jsem rukou. "Já na to taky zapomenu. Slibuji, že už se tím nebudu dál zabývat." "Je tu ještě další věc," trval dál na svém Wolfe. "Nechci zasáhnout do závazků, které jste na sebe převzal." "K ničemu jsem se nazavázal." "A jak jste tedy k němu přišel?" "To vám řeknu." Šel jsem ke svému stolu, sedl si a vyprávěl. Nero, ten čtyřnohý, přišel a lehl si u mých nohou, nosem se téměř dotýkal špiček mých polobotek. Celé jsem to převyprávěl, se všemi detaily, jako kdybych podával zprávu o životně důležité akci ve velkém případu. Když jsem skončil, Wolfe si byl samozřejmě vědomý toho, že prezentace Nera jako stálého doplňku personálu jeho detektivní kanceláře je prostě trik. Za normálních okolností by mi jasně dal najevo, co si myslí o mém hereckém výkonu, tentokrát však to blahosklonně přešel a bylo naprosto jasné, proč to udělal. Chytil se myšlenky mít psa, kdykoli mít možnost mne za to vypeskovat a na té myšlence začal lpět. Když jsem skončil, chvíli nastalo ticho a potom řekl: "Jet, to by bylo přijatelné jméno." "To jo." Natáhl jsem se po sluchátku telefonu. "Zavolám ochráncům zvířat, aby si pro něj přišli." "Ne," vyjel na mne rozhodně. "Proč ne?" "Protože existuje lepší alternativa. Zavolejte někomu, koho znáte na policejním ředitelství - komukoli. Oznamte mu číslo psí známky a požádejte ho, aby se podíval po jeho majiteli. Toho potom můžete informovat přímo." Hrál o čas. Mohlo se stát, že majitel je mrtvý nebo je ve vězení nebo už psa nechce, a pak by bylo po jeho. Chtěl mne však vmanévrovat do role viníka, co přitáhl psa v taxíku domů, a tudíž bylo nehumánní ho jen tak odložit. Nechtěl jsem se s ním hádat, a tak jsem zavolal na policejní okrsek jednomu seržantovi, který byl ochoten pro mne sem tam něco udělat. Poznamenal si Nerovo číslo a řekl mi, že v této denní době to bude nějakou chvíli trvat, ale že mi zavolá. Zavěsil jsem právě ve chvíli, kdy vešel Fritz, aby oznámil, že je večeře připravena. Holoubata s omáčkou Vénitienne byla báječná jako vždycky, to, co v několika příštích hodinách následovalo, však už tak báječné nebylo. Rozhovor u stolu v jídelně se většinou točil kolem psů. Wolfe ho udržoval na vysoké úrovni a bez sentimentu. Tvrdil, že "neštěkavý pes" basenži je nejstarším psím plemenem na zemi, že pochází ze střední Afriky a jeho kořeny sahají do doby kolem roku 5 000 před naším letopočtem, zatímco afghánský chrt se neobjevil dřív než kolem roku 4 000 před Kristem. Jeho řeči mne utvrzovaly v tom, že četl nějakou knihu, kterou jsem u něj nikdy neviděl. Nero žral v kuchyni a bodoval i u Fritze. Wolfe Fritzovi sdělil, že bude psovi říkat Jet. Když Fritz přinesl do jídelny salát, oznámil, že Jet má vybrané chování a je ohromně chytrý. "Přesto všechno, nebudete ho jako spolubydlícího považovat za nesnesitelnou přítěž?" zeptal se Wolfe. "Naopak," prohlásil Fritz, "bude srdečně vítán." Po večeři, protože jsem cítil, že naše nově vytvořená Společnost svatořečení psů si potřebuje oddechnout od chvalozpěvů na psy, vzal jsem Nera poprvé ven na krátkou procházku, a když jsem se vrátil, doprovodil jsem ho z haly o dvě patra výš do svého pokoje a nechal jsem ho tam. Musím přiznat, že byl opravdu dobře vychovaný. Kdybych si chtěl pořídit psa ve městě, musel by být jako on. Řekl jsem mu, aby si lehl, a on to udělal. Když jsem šel ke dveřím, protože jsem potřeboval jít ven, z jeho karamelových očí se dalo zřetelně vyčíst, že by chtěl jít se mnou, ale zůstal ležet. Dole v kanceláři jsme se s Wolfem dali do studia zmíněných seznamů. Byly to speciální nabídky od šlechtitelů a sběratelů orchidejí z celého světa a opravdu to byla velká práce projít tisíce nabídek a vybrat z nich několik, o jejichž pěstování by se Wolfe pokusil. Seděl jsem u jeho stolu naproti němu, před námi byly hromady kartiček s našimi záznamy, když tu se, asi tak kolem půl jedenácté, ozval zvonek u vchodu do domu. Vyšel jsem do haly, rozsvítil světlo nad vstupním schodištěm a kukátkem ve dveřích jsem spatřil známou postavu inspektora Cramera z oddělení vražd. Pootevřel jsem dveře na bezpečnostní řetízek a vlídně se

ho zeptal: "Co se děje?" "Chci vidět Wolfa." "Už je dost pozdě. O co jde?" "O psa." Rozumí se samo sebou, že žádná návštěva, zvláště pak policejní, není uvedena do kanceláře, dokud se to Wolfovi předem neoznámí. Tentokrát to však vypadalo na to, že dojde k výjimce. Wolfe je pověstný tím, že nejednou odmítl setkání s lidmi, kteří jsou i ve vyšším postavení než je inspektor. A když mu řeknu, že za ním Cramer přišel, jak jsem předpokládal, kvůli psovi, nemohu vůbec odhadnout, jak se v situaci, která se u nás kolem toho psa vytvořila, zachová. Tohle všechno mi prolétlo hlavou asi ve dvou vteřinách, pak jsem otevřel dveře a srdečně ho zval dovnitř: "Pojďte dál."

2.

"Po pravdě řečeno, chci informaci vlastně od Goodwina." Cramer dal hned na začátku na rovinu najevo, oč mu jde. Seděl u Wolfova stolu v křesle z rudé kůže a bylo mu jak šité na míru. Jeho velký kulatý obličej nebyl červenější než obvykle, jeho šedivé oči nebyly chladnější a ani jeho hlas nebyl drsnější. Všechno bylo v normě. Wolfe se obrátil ke mně. "Proč jste ho sem přivedl, aniž byste se mne předem zeptal?" Cramer se mne zastal. "Žádal jsem o setkání s vámi. Koneckonců se vás to taky týká. Chci vědět, kam se poděl ten pes. Řeknete mi to, Goodwine?" Tón jeho hlasu se nezměnil, zůstával normální. Po všech těch letech mi někdy říká Archie, ale jenom výjimečně. "Pes?" zeptal jsem se. Rty se mu stáhly. "Jo, mám vám snad ta tři písmena hláskovat? Volal jste na okrsek, dal jste jim číslo psí známky a chtěl jste vědět, kdo je jeho majitelem. Když seržant zjistil, že pes patří Philipu Kampfovi, který byl zavražděn dnes odpoledne v domě číslo dvacet devět v Arbor Street, vyrozuměl naše oddělení vražd. Policista, který konal službu před domem, kde došlo k vraždě, nám řekl, že ten pes odešel s nějakým mužem, který mu tvrdil, že není jeho. Když jsme se dověděli, že jste se pokoušel zjistit jeho majitele, předložili jsme tomu policistovi vaši fotografii a on potvrdil, že jste to byl vy, kdo odtáhl toho psa. Policista sedí venku ve voze. Mám ho sem přivést?" "Ne, díky. Já toho psa ale neodtáhl." "No jo, ten pes samozřejmě za vámi běžel sám." Udělal jsem gesto skromného člověka. "Děvčata za mnou běhají, psi za mnou běhají a někdy i vaši policisté. Nemohu si pomoct." "Nechte té komedie. Ten pes patřil zavražděnému a vy jste ho odvedl z místa činu. Kde je?" Wolfe nám skočil do řeči. "Připisujete panu Goodwinovi jakýsi trestný čin a přitom nemáte soudní příkaz. On toho psa ‚neodtáhl'. Pokud chcete, abychom se s vámi vůbec bavili, pak vám radím, abyste pokračoval trochu jinak." Tón jeho hlasu byl odměřený, nikoliv však nepřátelský. Mrkl jsem na něj. Byl ke Cramerovi shovívavější asi proto, že se právě dověděl o smrti majitele Jeta. "Přejděme tedy k něčemu jinému," zareagoval hbitě Cramer. "V tom domě žije muž jménem Richard Meegan, který se v době, kdy došlo k zavraždění Kampfa, zdržoval na místě činu. Tento člověk prohlašuje, že vás dnes dopoledne navštívil a požádal vás, abyste pro něj něco udělal. Říká, že jste ho odmítl. Tak to aspoň říká." Cramer vystrčil bradu. "Takže je tu člověk, který byl na místě spáchání vraždy a který připouští, že s vámi dnes ráno jednal. Goodwin se na scéně objeví půl hodiny po spáchání vraždy a odtáhne - dobrá, dejme tomu, že s ním ten pes šel sám a odejde se psem, který patří oběti, sem do tohoto domu. Jak mi tohle vysvětlíte?" Opět vystrčil bradu. "Víte moc dobře, že to poslední, s čím se při nějaké vraždě chci potkávat na kratší vzdálenost než deset mil, jste vy nebo Goodwin, protože ze zkušenosti už vím, co od vás mohu čekat. Ale budiž, když už jste se u toho vyskytli, co se dá dělat. Chci však vědět proč, proč a jak jste se k tomu dostali. A já se to dovím, na to se spolehněte. Kde je ten pes?" Wolfe si povzdechl a zakroutil hlavou. "Mám za to, že ztrácíte čas," řekl téměř žoviálně. "Pokud jde o pana Meegana, telefonoval dnes dopoledne a požádal o schůzku. Přišel v jedenáct. Mluvili jsme spolu jen krátce. Chtěl, abychom sledovali jednoho člověka, ale neřekl nám ani jeho jméno, ani žádný jiný specifický údaj. Hned od začátku začal mluvit o své ženě, byl podrážděný, a tak jsem usoudil, že má nějaké manželské problémy. Jak víte, takovýchto záležitostí se ani nedotknu, a tak jsem ho hned zarazil. Všechno se ve mně naježí jen při pouhé zmínce o tomto druhu práce. Moje přímočarost ho dopálila a hned odsud vypadl. Cestou v hale popadl na věšáku klobouk a svůj plášť do deště zaměnil za plášť pana Goodwina. Pokračujte, Archie." Cramerův pohled se stočil ke mně a já vyhověl Wolfovu pokynu. "Na záměnu našich plášťů jsem přišel až v průběhu odpoledne. Barvou jsou stejné, můj však je novější. Když ráno volal a žádal o sjednání schůzky, sdělil mi svoje jméno a adresu. Chtěl jsem mu tedy zavolat a požádat ho, aby mi můj plášť přinesl. Nenašel jsem ho však v seznamu a na telefonních informacích mi manipulantka řekla, že ho v záznamech nemá, takže jsem se rozhodl, že se tam vypravím osobně. Šel jsem pěšky, a protože se rozpršelo, přehodil jsem si přes sebe Meeganův plášť. Před číslem dvacet devět na Arbor Street stál nějaký policista, kolem byl dav lidí, a když jsem k nim přicházel, dorazilo další policejní auto, vystoupil z něj Purley Stebbins, vešel do domu a já se rozhodl, že na plášť zapomenu, protože jsem se nechtěl do ničeho zamíchat a vystavit se tak nějakému šikanování ze strany policie. Byl tam také pes, který mne očichával a já jsem ho pohladil. Připouštím, že mi to může být vytýkáno. Neměl jsem ho hladit. Policista se mne zeptal, jestli ten pes mi patří, já mu dal zápornou odpověď a pokračoval jsem v chůzi. Namířil jsem si to rovnou k domovu. Byl jsem..." "Volal jste na psa nebo ho přivolával nějakými posunky?" "Ne. Že se za mnou táhne, to jsem zjistil až na křižovatce Dvacáté osmé ulice a Deváté Avenue. Ničím jsem ho nelákal, ale ani neodháněl. Pokud bych s tím psem zamýšlel nějaký uskok, pak mi laskavě řekněte, proč bych volal k vám na okrsek, abych zjistil jeho majitele?" "To nevím. S vámi a s Wolfem nikdy nevím, na čem jsem. Kde je ten pes?" "Nahoře v mém pokoji," vyhrkl jsem, takže Wolfe mne nemohl zastavit. "Přiveďte ho." "Už pro něj jdu." Vstal jsem a vykročil, ale Wolfe na mne ostře vyjel: "Archie!" Obrátil jsem se. "Ano, pane." "Není třeba tak spěchat." Wolfe se otočil ode mne ke Cramerovi. "To zvíře vypadá inteligentně, ale pochybuji, že je schopné odpovídat na otázky. Nechci, aby ten pes začal vyvádět v mé kanceláři." "To já taky nechci." "Proč ho sem v tom případě vodit?" "Chci ho odvést. Potřebujeme s ním něco vyzkoušet." Wolfe stáhl rty. "Pochybuji, že je to proveditelné. Sedněte si, Archie. Pan Goodwin na sebe vzal určitý závazek a bude mu muset dostát. To zvíře teď nemá pána, a tak se asi ocitlo bez domova. Dokud pan Goodwin nedostane přijatelné ujištění, že o psa bude dobře postaráno, bude nutné ho tady strpět. Co vy na to, Archie?" Kdybychom byli sami, vyjasnil bych si s Wolfem celou situaci, byl tu však Cramer a ten mne blokoval. "Naprosto přesně," souhlasil jsem. "Tak to vidíte," obrátil se Wolfe na Cramera. "Obávám se, že nemůžeme dovolit, abyste si psa odvedl." "To je nesmysl. Odvedu si ho." "Skutečně? Máte soudní příkaz k vydání a

obstavení majetku? Nebo příkaz k předvedení důležitého svědka?" Cramer otevřel ústa a zase je zavřel. Lokty se opřel o opěradla křesla, prsty rukou zaklesl do sebe a předklonil se. "Podívejte. Vy a Meegan sice hovoříte stejně, ale já musím mít jistotu, že mluvíte pravdu a že jste se předem nedomluvili. Zatím nevím, na čem jsem, ale my na to přijdeme. Psa si však musím odvést. Zavražděný Kampf bydlel na Perry Street, několik bloků od Arbor Street. Do domu číslo dvacet devět v Arbor Street přišel se psem na vodítku navečer asi v pět dvacet. Domovník, pan Olsen, který bydlí v suterénu, seděl v okně do ulice a viděl Kampfa přijít se psem a vejít dovnitř. Deset minut poté ovšem viděl psa vycházet bez Kampfa a bez vodítka a za psem vyšel nějaký muž. Jmenuje se Victor Talento, je to advokát a bydlí v bytě v přízemí. Talento říká, že odcházel na jednu schůzku, psa zahlédl ve vstupní hale, napadlo ho, že je to toulavé zvíře, vyhnal ho ven a to je všechno, co k tomu může říct. Talento odešel, říká domovník Olsen, a pes zůstal na chodníku." Cramer oddělil ruce od sebe a v křesle se narovnal. "O dvacet minut později, asi deset minut před šestou, slyšel Olsen, jak někdo vykřikuje jeho jméno, vyšel z bytu a vystoupil o patro výš do vstupní haly. Byli tam dva muži, jeden živý a jeden mrtvý. Živý byl Ross Chaffee, malíř, nájemník podkrovního ateliéru v třetím patře domu. Mrtvým byl člověk, který vešel do domu se psem. Byl uškrcený vodítkem a jeho tělo leželo u schodiště vedoucího do vyšších pater. Chaffee říká, že na mrtvého narazil, když odcházel z domu na dohodnutou schůzku, a že víc o tom neví. Zůstal u mrtvého a Olsen odešel do svého bytu telefonovat. Vozidlo policejní hlídky dorazilo dvě minuty před šestou. Seržant Stebbins přijel v šest deset. Goodwin přišel k domu také v šest deset. Perfektně načasované!" Wolfe si krátce odkašlal. Cramer pokračoval: "A abyste věděli všechno, v kapse pláště do deště, který měl Kampf na sobě, jsme našli psí řemínek. Laboratoř hlásí, že byl použitý k uškrcení oběti. Šetření dál probíhá. Na otázky, které z toho vyplývají, vám dám i odpovědi. Když Kampf dorazil, všichni čtyři nájemníci byli v domě: advokát Victor Talento, který bydlí v přízemí, Richard Meegan z prvního patra, jehož zakázku jste podle vašich slov nemohl přijmout, na třetím patře Jerome Aland, ten vystupuje v představeních jednoho nočním klubu a Ross Chaffee, malíř z podkrovního ateliéru. Aland říká, že tvrdě spal do chvíle, než jsme zabouchali na jeho dveře a odvedli ho dolů, aby se podíval na mrtvolu. Meegan tvrdí, že nic neslyšel a nic neví." Cramer se znovu předklonil. "Co se tam tedy odehrálo? Kampf přišel do domu, aby se setkal s jedním z uvedených čtyř lidí, a přivedl si s sebou psa. Je možné, že ve vstupní hale sejmul psovi řemínek a nechal ho tam ležet, ale o tom pochybuji. Stejně tak je možné, že s sebou vzal psa ke dveřím jednoho z bytů, pes byl mokrý, ten, koho navštívil, nechtěl psa pustit dovnitř, a Kampf ho nechal venku. Další možností je, že pes byl při tom, když byl Kampf uškrcen, ale chytřejší budeme v okamžiku, kdy uvidíme psa a něco si ověříme. Obzvlášť nás zajímá, ke kterým dveřím se vydá, až ho přivedeme do domu. A chci to udělat hned teď. V mém autě venku sedí člověk, který to se psy umí." Cramer se postavil. Wolfe zakroutil hlavou. "Z toho vás musím vyvést. Říkáte, že pan Kampf žil na Perry Street. S rodinou?" "Ne. Byl svobodný. Byl to nějaký spisovatel. Nemusel si denně vydělávat na živobytí, měl dost peněz." "Takže to zvíře osiřelo. Je u vás v pokoji, Archie?" "Ano, pane." Vstal jsem a vykročil ke dveřím. Wolfe mne zadržel. "Moment. Jděte nahoru, zamkněte se tam a zůstaňte tam tak dlouho, dokud vás nezavolám. Jděte!" Šel jsem. Cítil jsem, že to buď udělám nebo na místě přijdu o práci, já však bych rád rezignoval jedině mezi čtyřma očima, beze svědků. Kromě toho jsem se domníval, že Wolfe má dobrý důvod pro odmítnutí vydat psa policajtům a že postupuje určitě správně. Cramer, který nepotřeboval žádný soudní příkaz, aby vstoupil do našeho domu, protože v něm už byl, by se určitě nezastavil ani před tím, že by vtrhl do mého pokoje, jen aby se psa zmocnil. Zabránit mu v tom fyzicky by pro nás vytvořilo velice delikátní situaci. Vniknout však do místnosti přes zamčené dveře, to by velice podstatně měnilo situaci. Nezamkl jsem ale za sebou, protože dveře se nazamykaly už řadu let, a vůbec jsem si nepamatoval, do které přihrádky jsem klíč kdysi uložil. Zatímco bych ho hledal, Cramer by mohl vyběhnout nahoru po schodech potažených kobercem a vejít dovnitř. A tak jsem dveře nechal otevřené, zůstal stát na prahu a snažil se poslouchat. Kdybych ho slyšel přicházet, zavřel bych je a držel bych je nohou. Nero nebo vlastně Jet, jak chcete, přišel ke mně. Nařídil jsem mu, aby se vrátil, a on bez reptání zase odešel na své místo. Zdola ke mně doléhaly hlasy, ne zrovna srdečné, ale ani ne tak zřetelné, abych pochytil, o čem se ti dva baví. Netrvalo dlouho a zaslechl jsem zvuk Cramerových těžkých kroků, vzdalujících se vstupní halou směrem k hlavnímu vchodu, a v zápětí i zabouchnutí vstupních dveří. Zavolal jsem dolů. "Čistý vzduch?" "Ne!" ozvalo se zdola. "Čekejte, až zaháknu bezpečnostní řetízek!" A po chvilce: "Můžete sejít!" Zavřel jsem za sebou a po schodišti sešel do kanceláře. Wolfe už zase seděl vzpřímeně v křesle za stolem. Jen jsem vstoupil, hned na mne spustil: "Pěkná mela, jen co je pravda! Nedal jste jinak, klidně si sem propašujete psa a co teď?" Přešel jsem ke svému stolu, sedl si a klidným hlasem jsem promluvil. "Nad to jsme přece povzneseni. Vy stejně nikdy nepřipustíte, že jste něco zvrzal, takže na to zapomeňte. Když se mne ptáte co teď, odpověď je lehká. Mohl bych říct, že psa vezmu a předám ho oddělení vražd, ale to už nepřichází v úvahu. Nejenže jste se právě dověděl, že ten pes, jak jste sám řekl, osiřel, což zní příšerně, ale jeho osvojení by tedy bylo asi dost jednoduché, vy jste však také zaujal jasný postoj vůči Cramerově žádosti a jistě neustoupíte. Pokud tu budeme sedět zamčení s řetězem na dveřích, mohu psa vyvést zadním vchodem a vy věnčit ho. Co ale když se muži zákona tady zítra objeví se soudním příkazem?" Wolfe se opřel o zadní opěradlo křesla a zavřel oči. Podíval jsem se na hodiny na stěně: dvě minuty po jedenácté. Oči mi sjely k náramkovým hodinkám: také dvě minuty po jedenácté. Oba časoměřiče ukazovaly šest minut po jedenácté, když Wolfe znovu oči otevřel. "Když vyjdu z informací pana Cramera, pak pochybuji, že by se jednalo o nějak moc těžko řešitelný případ," konstatoval. Nijak jsem to nekomentoval. "Pokud by byl rychle vyřešen," pokračoval, "vaše oddanost tomu zvířeti by mohla být odměněna ve vašem volném čase. Dosud jsem si myslel, že sdílíte můj odpor k tomu, aby do tohoto domu vtrhl kdejaký policajt jenom proto, že má bujnou fantazii." "To sdílím. V rozumné míře." "Vyjadřujete se dost neurčitě a musí mi být dovoleno, abych se pokusil vzniklou situaci interpretovat naprosto jednoznačně. Je zřejmé, že odhalení pachatele vraždy pana Kampfa je nejjednodušší způsob, jak vyřešit i celou záležitost se psem. Asi to nedá takovou práci. A pokud by se ukázalo, že je tomu jinak, pak to znovu posoudíme. Teď se musíme okamžitě pustit do vyšetřování, naštěstí k tomu máme i záminku. Můžete tam zajít pro svůj plášť do deště. Ten Meeganův si vezmete s sebou a budete postupovat podle toho, jaké možnosti se vám nabídnou. Nejlepší by bylo, kdyby se vám podařilo pana

Meegana přivést sem, ale jak víte, plně spoléhám na vaši rozvahu, takt a iniciativu, uplatněné podle okolností." "Moc děkuji," řekl jsem zatrpkle. "Myslíte hned teď?" "Ano." "Meegana mohou ještě mít na oddělení vražd." "Pochybuji, že by ho drželi přes noc. Spíš si ho ráno znovu vyzvednou." "Nejdřív bych měl vyvenčit psa." "Fritz ho vezme dozadu na dvůr." "Že bych se na to nevykašlal." Vstal jsem. "Žádný klient, žádná odměna, nikde nic, jen jeden hafan se širokou lebkou a velkým mozkem." Došel jsem ke dveřím a obrátil se. "Jestli mi tohle bylo zapotřebí," ulevil jsem si znovu nahlas, vyšel jsem do haly, z věšáku jsem vzal klobouk a Meeganův plášť a vyrazil do ulic.

3.

Už nepršelo a vítr také ustal. Když jsem vystoupil z taxíku na konci Arbor Street, šel jsem k domu číslo 29. Plášť jsem měl přehozený přes ruku. Za záclonami v okně v přízemí se svítilo, ale v oknech ostatních pater a v suterénu byla tma. Vstoupil jsem do vestibulu, prohlédl jsem si štítky na poštovních schránkách a na zvoncích. Četl jsem odzdola: Talento, Meegan, Aland, Chaffee. Stiskl jsem zvonek nad jmenovkou Meegan, v ruce jsem sevřel kulatou kliku a čekal. Nic se neozvalo. Pokusil jsem se zakroutit klikou, ta se však neotočila. Znovu jsem dlouze stiskl zvonek a čekal jsem o něco déle. Čtyřikrát jsem se opřel do dveří a pokusil jsem se tak dostat dovnitř. Nepodařilo se. Opustil jsem vestibul a srazil se se dvěma páry lidí, kteří stáli na chodníku a oči upírali střídavě na mne a na vchod do domu. Vyměnili mezi sebou pár slov, rozhodnuti, že nebudou brát na vědomí, že zrovna na ně upírám oči, a odešli. Zapřemýšlel jsem o tom, že bych mohl stisknou zvonek u jmenovky Victora Talenta, advokáta, který bydlí v přízemí a v jehož oknech se svítilo, ale dal jsem přednost chvíli čekání na Meegana, se kterým jsem už měl cosi do činění. Udělal jsem deset kroků k požárnímu hydrantu a opřel se o něj. Nebyl jsem tam ani tak dlouho, abych pocítil potřebu změnit víc než párkrát pozici, když zhaslo světlo v přízemí, po chvíli se otevřely dveře vestibulu a nějaký muž vyšel ven. Vydal se směrem ke mně. Když mne míjel, vrhl na mne letmý pohled a pokračoval v chůzi. Napadlo mne, že žádnému obyvateli tohoto domu pravděpodobně nemůže být za daných okolností dovoleno úplně volně se pohybovat v noci městem. Porozhlédl jsem se po okolí domu a samozřejmě, sotva ten člověk udělal nějakých třicet kroků, z výklenku na druhé straně ulice se odlepila postava a vydala se za ním. Nesouhlasně jsem zakroutil hlavou. Já bych čekal ještě o deset kroků déle, než bych se za ním vydal. Saul Panzer by si počkal ještě o deset víc, to je ovšem nejlepší žijící sledovač vůbec. Jak jsem tam tak stál a měl výhrady k špatně prováděnému sledování, najednou mne napadlo, že policie by mohla Meegana držet další dvě hodiny nebo taky celou noc, dokonce že už třeba dávno chrápe doma ve své posteli. Odlepil jsem se od hydrantu a namířil jsem si to směrem, kterým odešel ten člověk. Byl už o celý blok domů dál. Přidal jsem do kroku a začal ho dohánět. Kousek za nárožím ulice jsem se dostal na úroveň policejního špeha, který šel po protějším chodníku, nevěnoval jsem mu však pozornost. Měl jsem pocit, že objekt mého zájmu poněkud zrychlil, a tak jsem také přidal do kroku a rychleji za ním vyrazil. U další křižovatky jsem byl už na jeho úrovni. Když slyšel, že ho docházím, podíval se po mně přes rameno, ale nezpomalil. Oslovil jsem ho. "Victor Talento?" "Nebudu to komentovat," utrousil a pokračoval v chůzi. "Děkuji za kompliment," řekl jsem, "ale já nejsem reportér. Jmenuji se Archie Goodwin a pracuji pro Nero Wolfa. Když se na chvilku zastavíte, ukáži vám svoje doklady." "Nejsem zvědavý na vaše doklady." "Fajn. Pokud jste si jenom vyšel ven, abyste nabral vzduch do plic, pak nebudete zvědavý ani na to další. Ale není-li tomu tak, pak zájem určitě mít budete. Zachovejte klid, prosím, a neotáčejte se, protože v patách máte poldu z oddělení vražd a v tu chvíli by věděl, že jsem vám o něm řekl. Je na druhé straně ulice, třicet metrů za vámi." "Zachovám se podle vaší rady," řekl tlumeným hlasem a pokračoval v chůzi stále stejným krokem. "To je zajímavé. Má to být váš dobrý skutek pro dnešní den?" "Ne. Jsem tu na průzkumu pro pana Wolfa. Aby nevyšel ze cviku, vyšetřuje jednu vraždu a já se tu trochu rozhlížím okolo. Myslel jsem, že po sdělení něčeho tak závažného byste mi mohl taky něco zajímavého říct. Pokud jste jenom na procházce, zapomeňte na to a já se vám omlouvám, že jsem vás vyrušil. Pokud jdete za něčím, do čeho byste nerad dával někomu nahlédnout, možná byste mohl využít dobré rady odborníka. Touto noční dobou v této části města jsou jenom dva osvědčené způsoby, jak se zbavit špeha, a já vás do nich milerád zasvětím." Půl bloku si to nechával projít hlavou a já jsem šel pořád vedle něj. Potom se ozval. "Mluvil jste o dokladech." "Správně. Můžeme se na chvíli zastavit pod příští lucernou. Policajt se bude dál zdržovat v patřičné vzdálenosti." Zastavili jsme se. Vytáhl jsem peněženku a nechal jsem ho, aby si prohlédl moji licenci detektiva a řidičský průkaz. Byl advokát a mým dokladům se věnoval důkladně. Peněženku jsem strčil zpátky do kapsy. "Byl jsem si samozřejmě vědom, že bych mohl být sledovaný," konstatoval. "Jistě." "Měl jsem v úmyslu udělat určitá preventivní opatření. Asi se to nepodaří - vidím, že to není tak jednoduché, jak by si člověk myslel. Nemám s něčím takovým žádné zkušenosti. Kdo si najal Nero Wolfa, aby se pustil do vyšetřování?" "Nevím. Svěřil mi jenom, že se potřebuje udržet ve cviku." "Pokud postupuje kvalifikovaně, no prosím." Stál a měřil si mne očima ve světle lucerny. Byl asi o tři centimetry menší než já a o něco starší, na břiše začínal nabírat na váze. Měl tmavou pokožku a tmavé oči, z tváře mu vyčnívala skoba nosu. K ničemu jsem ho nepobízel. Asi jsem měl štěstí, když jsem se za ním jen tak zkusmo vydal. On se chytil a teď o tom přemýšlí. Ale to už je jeho problém. "Mám schůzku," řekl. Čekal jsem, co mi řekne dál. "Volala mi jedna žena a dohodl jsem si s ní setkání," pokračoval. "Můj telefon může být odposlouchávaný." "To pochybuji. Nebývají tak rychlí." "Taky doufám. Ta žena nemá nic společného s tou vraždou stejně jako já, cokoli ovšem udělám a s kýmkoli se setkám, se stává podezřelým. Nemám nejmenší právo vystavit ji nějakým potížím a zároveň nemám nejmenší jistotu, že se mi podaří toho člověka setřást." Zazubil jsem se na něj. "A mne taky ne." "Chcete říct, že i vy mi půjdete v patách?" "Jistě, abych nevyšel ze cviku. Rád bych věděl, jak si budete počínat." Na oplátku se na mne také zazubil. "Jak vidím, Goodwine, tak nezůstáváte své pověsti nic dlužen. Budete však jenom ztrácet čas, protože ta žena nemá s tou vraždou vůbec nic společného. Měl jsem si však víc rozmyslet, než jsem souhlasil s tím, že se s ní setkám. Nepůjdu tam. Je to jenom tři bloky odsud. Možná, že byste tam mohl zajít vy a říct jí, že nepřijdu a že se s ní spojím zítra. Co tomu říkáte?" "Dobře, jestli je to jen tři bloky odsud, udělám to pro vás. Ale jen pokud vy se na oplátku zastavíte na kus řeči u Nero Wolfa. Něco za něco." Zvažoval to. "Dnes v noci už ne." "Dnes v noci by to bylo nejlepší." "Ne. Zůstanu doma." "Zítra

dopoledne v jedenáct?" "Ano, to by šlo." "Výborně." Řekl jsem mu adresu. "Pokud ji zapomenete, je v telefonním seznamu. Teď mi dejte instrukce." Z kapsy vytáhl pořádnou ruličku bankovek a oddělil z ní dvacetidolarovku. "Protože vystupujete jako můj prostředník, máte právo na odměnu." Znovu jsem se zazubil. "Na advokáta je to docela hezký nápad, já však nejsem vaším agentem. Dělám pro vás něco, protože jste mne o to požádal, a očekávám, že se budete revanšovat. Kde máte tu schůzku?" Ruličku bankovek zastrčil do kapsy. "Ať je tedy po vašem. Žena se jmenuje Jewel Jonesová a čeká nebo na mne má čekat na rohu Christopher a Grove Street." Podíval se na náramkové hodinky. "Měli jsme se tam setkat o půlnoci. Jedná se o středně vysokou a štíhlou tmavovlásku s tmavýma očima, vypadá velice dobře. Vysvětlete jí, proč jsem nemohl přijít a že se jí zítra ozvu." "Jasné. Uděláte lépe, když se vydáte opačným směrem, a tak zaměstnáte toho policajta, co vám je v patách. A neohlížejte se." Chtěl mi potřást rukou a dát tak najevo dík za to, jak jsem mu pomohl, to by však bylo stejně zlé, jako si od něj vzít dvacet dolarů, protože do příští půlnoci ho může Wolfe obvinit z vraždy, a tak jsem dělal, že jsem si toho nevšiml. Zamířil na východ, zatímco já na západ, čímž jsme se rozešli a já jsem se ani trošku nepokusil zahlédnout policajta, který nás sledoval. Chtěl jsem se jen ujistit, že nepatří zrovna k těm prozíravým a nezměnil objekt svého zájmu. Musel jsem však vyčkat až do okamžiku, kdy jsem došel na Christopher Street. Zabočil jsem za roh, ušel šest metrů a zmizel za schodištěm k domu. Jenom vršek hlavy mi vyčuhoval a pomalu jsem počítal do sta. Prošel kolem mne jeden pár a rychlým krokem nějaký chlapík, ale ten policajt se neobjevil. Sel jsem dál ke Grove Street, přešel jsem křižovatku, ale žádnou ženu, která by tu postávala a čekala, jsem neviděl. Pokračoval jsem tedy v chůzi, po chvíli jsem se vrátil a prošel znovu místem schůzky. Bylo už osm minut po půlnoci a dělal jsem už páté kolečko, když na rohu zastavilo taxi, nějaká žena z něj vystoupila a taxi odjelo. Přiblížil jsem se. Světlo nebylo dostatečné, ale jak se zdálo, odpovídala popisu. Přikročil jsem k ní a zeptal jsem se: "Paní Jonesová?" Zastavila se. "Od Victora?" dodal jsem. Stočila hlavu tak, aby mi viděla do obličeje. "Co jste zač?" Vypadala, že jí to trochu vyrazilo dech. "Posílá mne za vámi Victor se vzkazem, musím se však přirozeně ujistit, že jednám s patřičnou osobou. Už jsem vyslovil polovinu jména, teď je řada na vás." "Co jste zač?" Zakroutil jsem hlavou. "Vy mluvte první nebo vám nic neřeknu." "Kde je?" "Nic vám neřeknu. Počítám do deseti a potom odcházím. Jedna, dvě, tři, čtyři..." "Jmenuji se Jewel Jonesová. On se jmenuje Victor Talento." "Pašák. Teď už vám to řeknu." Udělal jsem to. Protože byla celá žhavá dovědět se všechno o vzniklé situaci, začal jsem tím, jak jsem se opíral o hydrant před číslem 29 na Arbor Street a podrobně jsem jí vylíčil, co se dělo potom, samozřejmě včetně uvedení svého jména a postavení. Když jsem skončil, měla ve tváři pořádně podmračený výraz. "Krucifix," řekla procítěně. Pohnula se a vzala mne za ruku. "Pojďte a posaďte mne do taxíku." Nehnul jsem se. "Rád bych to udělal, ale obrátilo by se to proti mně. Pojedeme do kanceláře Nero Wolfa." "Pojedeme? Vy jste se zbláznil." "Ale nezbláznil. Podívejte, vy a Talento jste si sjednali schůzku na rohu ulice, ale máte nějaký důvod, proč nechcete být spolu dnes v noci viděni. Musí to být něco velice naléhavého. Připouštím, že ta naléhavost nemusí mít nic společného se zavražděním Philipa Kampfa, mohla by však mít a určitě je třeba se na to podívat. Nechci postupovat svévolně. Mohu vás zavézt na oddělení vražd k seržantovi, který se jmenuje Stebbins a můžete to projednat i tam. Nebo se spolu vydáme za panem Wolfem. Domnívám se, že dáte přednost panu Wolfovi, ale rozhodněte se sama." Rychle jí to zapalovalo. Když jsem mluvil, chvilku si mne měřila zlým pohledem, ten však postupně jihl a stával se milým. Znovu mne vzala za ruku, tentokrát oběma rukama. "Popovídáme si o tom spolu," řekla hlasem, kterým by mohla rozmrazovat ledničky. "Proti tomu bych nebyla. Někam si zajdeme." "Pojďme," řekl jsem a vykročili jsme. Její ruka se mi důvěrně zavěsila v podpaží. Šli jsme směrem k Sedmé avenue, ale nedošli jsem daleko, když nás dojel taxík. Zamával jsem na něj a nasedli jsme. "Devět set osmnáct na Třicáté páté západní," řekl jsem řidiči a ten vyjel udaným směrem. "Co to je?" dožadovala se slečna Jonesová. "Dům Nero Wolfa," sdělil jsem jí. Chudák holka nevěděla, co má dělat. Kdyby mi začala nadávat, že jsem krysa, nijak by jí to nepomohlo. Kdyby začala kopat a křičet, stačilo prostě taxikáři dát adresu policejního oddělení vražd. V lepším případě mohla vsadit na to, že mne obměkčí, a kdyby na to měla dostatek času, řekněme čtyři nebo pět hodin, mohla i uspět, protože pro to měla dostatek předností. Nepřemlouvala mne však a ani se se mnou nepřela, jenom mi řekla, že jsem typ muže, kterému by se se vším svěřila, a že bych jí určitě uvěřil a porozuměl jí. Potom ještě dodala, že by byla ochotná jít se mnou kamkoli a udělat všechno, co jí poradím, protože si je jistá, že bych nezneužil příležitost... Jenomže nebylo dost času. Taxi přirazilo k obrubníku a já už měl pro řidiče připravenou bankovku. Vystoupil jsem, podal jsem jí ruku a vedl jsem ji po sedmi schodech ke dveřím našeho domu a ocenil, že neztrácí energii na zbytečně hlučné protesty. Zazvonil jsem. Klíč by mi stejně nebyl moc platný, protože dveře jsou jistě zajištěné řetízkem. Za chvíli nás zalilo světlo nad schody a vzápětí se otevřely dveře. Postrčil jsem ji dovnitř a následoval ji. Za dveřmi stál Fritz. "Pan Wolfe je u sebe v pokoji?" zeptal jsem se. "Ne, je v kanceláři." Fritz přejel slečnu Jonesovou pohledem, kterým obdaří každou neznámou ženu vstupující do tohoto domu. Jeho mozek stále sledoval možnost, třebaže mizivou, že by některá mohla Wolfa okouzlit a ten by zatoužil po manželství. Když jsem ho požádal, aby ji doprovodil do přední místnosti, a sám jsem odložil klobouk a plášť na věšák, přešel jsem halou a vstoupil do kanceláře. Wolfe seděl za stolem a četl. Uprostřed místnosti, na nejlepším koberci v domě, který Wolfe před lety dostal za poskytnuté služby od jednoho arménského obchodníka, který se dostal do velké bryndy, se válel pes, stočený do klubíčka. Pozdravil mne pozdvižením hlavy a poklepáním ocasu do koberce. Wolfe mne pozdravil tím, že zvedl oči od knihy a něco zamumlal. "Někoho jsem přivedl," oznámil jsem. "Než ji představím, chtěl bych..." "Ji? Všichni nájemníci toho domu jsou muži! To mne mohlo hned napadnout, že přitáhnete nějakou ženskou!" "Pokud ji nechcete vidět, mohu ji vyhnat. Já ji vlastně taky uhnal." Pokračoval jsem, aniž bych to moc rozváděl, ale uvedl jsem všechny podstatné momenty. "Mohl jsem ji vzít do jednoho místa, které znám a kde bych ji zmáčkl sám, ale bylo by to dost riskantní," řekl jsem na závěr. "Stačilo pouhých šest minut v taxíku a dokázala ve mne vyvolat pocity - no, řekněme bratrské. Chcete, abych ji sem přivedl nebo ne?" "Zatraceně!" Očima sjel zpátky ke knize aneodtrhl je, dokud nedokončil odstavec. Na stránce udělal oslí ucho a knihu odložil. "No tak dobře, přiveďte ji." Zašel jsem ke spojovacím dveřím do přední místnosti, otevřel je a vyzval ji: "Prosím, paní Jonesová, pojďte dovnitř." Když šla kolem mne, obdařila mne toužebným úsměvem, který by mne jistě vzal za srdce, kdybych nevěděl, že jde pouze o hru.

Vstoupila a v té chvíli se pes vztyčil, začal sebou vrtět a vydávanými zvuky jí dával jednoznačně najevo radost. Postavil se proti ní, natáhl k ní hlavu, aby neměl daleko pro její pohlazení, a vrtěl ocasem tak rychle, že bylo vidět jen rozmazanou čmouhu. "Jak se vám daří, slečno Jonesová? Já jsem Nero Wolfe. Jak se jmenuje ten pes?" Vsadil bych se, že se cítila dobře. Přítomnost psa pro ni byla velkým a příjemným překvapením. Bez nejmenší známky nervozity natáhla ruku a jemně psa pohladila, rozhlédla se kolem, všimla si křesla z rudé kůže, šla a sedla si do něj. "Není to divná otázka, kterou mi hned kladete?" řekla, aniž by si stěžovala. "Vy se ptáte mne, jak se jmenuje ten pes." "Ale fuj," projevil Wolfe svoje znechucení. "Nevím, co tím chcete dát najevo, ale z toho, co vím od pana Goodwina, bych hádal, že tím chcete říci, že důvodem vaší schůzky s panem Talentem byly vaše osobní záležitosti, které nemají nic společného s panem Kampfem nebo jeho smrtí, a že jste pana Kampfa znala jenom málo a povrchně nebo vůbec ne. Ten pes však něco takového vylučuje. Patřil panu Kampfovi a zřejmě vás velmi dobře zná. Takže jste pana Kampfa dobře znala. Pokud se pokusíte něco takového popřít, pak pan Goodwin a další zkušení lidé vydolují na vás všechno z minulosti i z přítomnosti, a to bude pro vás velice nepříjemné bez ohledu na to, že pokud jde o tu vraždu či jiné hříchy můžete být docela nevinná. A to by se vám jistě nelíbilo. Jak říkáte tomu psovi?" Podívala se ke mně a naše oči se setkaly. V dobrém osvětlení jsem musel uznat, že popis a hodnocení této ženy, který mi dal Talento, byl výstižný. Vypadala ‚velice pěkně'. Nebyla krasavice ani ošklivá. Upoutávala více tím, co z ní vyzařovalo, než tím jak vypadala. Nebylo v ní nic, co by musela upravovat podle potřeby, dokonce ani teď, když musela být velice zaměstnaná rozhodováním, jak si se vším dál poradit. Trvalo jí jenom několik vteřin, než se rozhodla. "Říká se mu Bootsy," řekla. Pes, který jí ležel u nohou, zvedl hlavu a zavrtěl ocasem. "Bože můj, to připomíná čističe bot," zabručel Wolfe. "Nemá jiné jméno?" "Pokud vím, tak ne." "Vy se jmenujete Jewel Jonesová?" "Ano. Zpívám v nočním klubu Flamingo, teď ale zrovna nemám práci." Udělala malé gesto, velice půvabné, kterému však musel tentokrát odolávat Wolfe, ne já. "Věřte mi, pane Wolfe, o vraždě nevím vůbec nic. Kdybych cokoli věděla, co by vám mohlo pomoci, pak bych vám to velice ráda řekla, protože jsem si jistá, že jste mužem, který má porozumění pro lidi a který by nechtěl nikoho ranit, když to není nutné." Nebylo to doslova totéž, čím předtím krmila mne. Doslova určitě ne. "Snažím se porozumět," řekl Wolfe suše. "Znala jste pana Kampfa intimně?" "Ano, myslím, že ano." Usmála se, jako se na sebe usmívají ti, kteří si vzájemně rozumějí. "Nějakou dobu ano. V poslední době, v posledních dvou měsících však ne." "S tím psem jste se setkala v jeho bytě na Perry Street?" "Správně. Skoro celý rok jsem tam dost často chodila." "Vy a pan Kampf jste se pohádali?" "Ale ne, my se nehádali. Prostě jsem se s ním přestala vídat. Měla jsem jiné - byla jsme velice zaměstnaná." "Kdy jste ho viděla naposledy?" "No - myslíte intimně?" "Ne. Vůbec." "Před dvěma týdny, v nočním klubu. Přišel tam jednou nebo dvakrát a mluvil tam se mnou." "Ale nehádali jste se?" "Ne, nebylo kvůli čemu se hádat." "Nenapadá vás nikdo, kdo by ho zavraždil nebo proč?" "Opravdu nikdo." Wolfe se zády opřel v kresle. "Znáte intimně pana Talenta?" "Ne, pokud máte na mysli jsme však přátelé. Bydlila jsem u něho." "S panem Talentem?" "Ne s ním." Byla trochu šokovaná. "Nikdy nežiji s nějakým mužem. Měla jsem byt v prvním patře." "V čísle dvacet devět na Arbor Street?" "Ano." "Jak dlouho? Kdy?" "Skoro celý rok. Odstěhovala jsem se odtamtud - počkejte - asi tak před třemi měsíci. Mám malý byt na Devětačtyřicáté východní ulici." "V tom případě znáte i ostatní nájemníky? Pana Meegana, pana Chaffee a pana Alanda?" "Ross Chaffee a Jerry Aland, ty dva znám, ale Meegana ne. Kdo to je?" "Nájemník z toho domu na Arbor Street. Byt v prvním poschodí." Přikývla. "No jistě, to je byt, kde jsem bydlela." Usmála se. "Doufám, že mu tam spravili ten stůl. To byl jeden z důvodů, proč jsem se odstěhovala. Nemám ráda zařízené byty, vy ano?" Wolfe protáhl obličej. "V zásadě ano. Rozumím tomu tak, že teď máte vlastní nábytek. Obstaral vám ho pan Kampf?" Zasmála se, spíš uchichtla, v jejích očích poskakovaly plamínky. "Jak vidím, tak jste Phila Kampfa neznal." "Tak vám ho tedy neobstaral?" "Obrovské velké NE." "A co pan Chaffee? Nebo pan Aland?" "Ani ten, ani onen." Pokračovala velice seriózně. "Podívejte, pane Wolfe. O ten nábytek se mi postaral jeden můj přítel, ale tohle téma dáme teď stranou. Archie mi řekl, že se zajímáte o tu vraždu, a já jsem si jistá, že nebudete mít moc velký zájem na tom, abyste se pídil po něčem, čím byste se dostal na kobylku mně a nějakému mému příteli, a tak zapomeňme na ten nábytek." Wolfe na to přestal naléhat. Přeskočil na jiné téma. "Vaše schůzka na rohu ulice s panem Talentem - o co se jednalo?" Přikývla. "Přemýšlela jsem o tom. O tom, co vám řeknu, pokud se mne na to zeptáte, protože bych byla velice nerada, kdybyste si myslel, že jsem pitomá, ale myslím, že to tak zatím vypadá. Telefonovala jsem mu, když jsem v rádiu slyšela o Philovi, že byl zavražděný, tam na Arbor Street. Věděla jsem, že tam bydlí Victor, a prostě jsem se ho chtěla zeptat, co o tom ví." "Takže jste spolu telefonovali." "Ano, ale nechtělo se mu o tom po telefonu mluvit." "Proč jste si ale dali schůzku na rohu ulice? Tentokrát to vyznělo víc ironicky. "Pane Wolfe, vy přece nejste pitomec. Ptal jste se mne na nábytek, ne? Ženská s nábytkem se nemůže ukazovat v nějakých podnicích s chlapem jako je Vic Talento." "Co je to za člověka?" Mávla rukou. "No, víte, on jde příliš na tělo." Wolfe ji zpovídal ještě po první hodině po půlnoci a já bych mohl všechno do detailu popsat, ale moc byste se toho stejně nedověděli. A Wolfe byl na tom obdobně. Nedokázal ji zavést a dotlačit do kouta. Do domu na Arbor Street nevstoupila dva měsíce. S Chaffeem, Alandem ani Victorem se neviděla týdny a už vůbec ne s Meeganem, protože o něm nikdy ani neslyšela. Neodvážila se ani hádat, kdo by mohl Kampfa zabít. Jedinou věcí, která se vzdáleně dala považovat za určitý výsledek Wolfova hodinového úsilí, bylo její prohlášení, že pokud je jí známo, neexistuje žádný člověk, který by měl nějaký vztah k Bootsymu nebo na něj měl nárok. Pokud existují po zavražděném nějací dědicové, neměla nejmenší potuchu, kdo by to mohl být. Když se zvedla z křesla a chystala se k odchodu, pes vstal také, ona ho pohladila a pes s námi šel až ke dveřím. Šel jsem s ní k Desáté Avenue, posadil jsem ji do taxíku a vrátil jsem se. V kuchyni jsem si nalil sklenici mléka a vzal jsem si ji do kanceláře. Wolfe, který pil pivo, se na mne nemračil. Když pije pivo, málokdy se mračí. "Kde je Bootsy?" zeptal jsem se. "Prosím vás," ohradil se důrazně. "Dobře, dobře," pochopil jsem. "Kde je Jet?" "Dole ve Fritzově pokoji. Bude spát tam. Vy ho nemáte rád." "To není pravda, ale klidně si ho vezměte. Aspoň mne za něj nebudete moci činit zodpovědným, a to mi docela vyhovuje." Upil jsem mléka. "Koneckonců stejně tu nebude dlouho dělat problémy, protože dopoledne si pro něj přijdou s patřičnými dokumenty z oddělení vražd a odvedou si ho." "Nepřijdou." "Nabízím dvacet ku jedné, že tu

budou ještě před polednem." Přikývl. "K tomu jsem dospěl také, a tak když jste byl pryč, telefonoval jsem panu Cramerovi. Navrhl jsem mu určitou dohodu a mám pocit, že on také usoudil, že kdyby tu dohodu nepřijal, pes by se mohl ocitnout mimo jeho úřední kompetence ještě před zítřejším dnem, i když jsem mu to takhle neřekl. Mohl jsem v něm však vyvolat tento dojem." "Měl byste být opatrnější." "Takže jsme udělali dohodu. Ráno v devět hodin budete se psem v domě číslo dvacet devět na Arbor Street. Budete přítomen pošetilým pokusům, které tam s ním chce dělat policie, a dáte na psa pozor. Pes opustí dům pouze s vámi před polednem a vy ho přivedete zpátky sem. Policie dalších čtyřiadvacet hodin nebude psa k ničemu nutit. V tom domě si možná všimnete někoho nebo něčeho podstatného, co by k odhalení pachatele mohlo přispět daleko průkazněji, než ta roztomilá žena pochybné pověsti. Pokud se u mne zastavíte ještě než odtud ráno odejdete, měl bych pro vás i další návrhy." "Jste předpojatý," řekl jsem statečně. "Když už o ní tak mluvíte, alespoň se usmějte."

4.

Bylo pěkné ráno bez mráčků. Meeganův plášť jsem si nevzal, protože jsem nepotřeboval žádnou záminku, a pochyboval jsem, že by předpokládaný program poskytl nějakou vhodnou příležitost pro to, abychom si pláště vyměnili. Muži zákona na mne čekali už před domem. Ten, který byl odborníkem na psy, byl podsaditý muž středního věku a na očích měl brýle bez obrouček. Než se psa dotkl, požádal mne o jeho jméno a já mu řekl, že se mu říká Bootsy. "Strašný jméno," poznamenal. "Řemínek, na kterém jste ho přivedl, je taky strašný." "Souhlasím. Ten jeho zůstal na mrtvole, a tak je asi v laboratoři." Předal jsem mu můj konec těžké šňůry. "Pokud vás pokouše, nechci s tím mít nic společného." "Ten mne nepokouše. Co říkáš, Bootsy?" Přidřepl si k psovi a začal se s ním přátelit. "Tebe měl pořádně rafnout, když jsi ho kradl," zahuhlal seržant Purley Stebbins, abych to zaručeně slyšel. Obrátil jsem se. Purley je o centimetr vyšší než já a o pět centimetrů objemnější v pase. "Nepleť se," opáčil jsem. "Mne koušou ženský, ale už často mne napadlo, co vlastně žere tebe." Zatímco jsme si vzájemně vyměňovali poklony, odborník přes psy jménem Loftus se přátelil s Bootsym. Netrvalo dlouho a oznámil, že je připravený začít. "Asi by bylo lepší," poznamenal podmračeně, "kdybyste ho po mém příchodu dovnitř drželi na vodítku, protože tak ho sem pravděpodobně přivedl Kampf. Nebo jak to vlastně bylo? Měli jste mne asi informovat podrobněji. Co vlastně víme?" "Abych ti pravdu řekl, víme hrozně málo," ozval se Purley. „Pokud ale dáme dohromady všechno, na co jsme přišli, jeví se nám to následovně. Když Kampf a pes vešli do domu, pršelo a pes byl mokrý. Kampf nechal psa v hale v přízemí. Odepnul mu řemínek a ten měl v ruce, ještě když stoupal nahoru ke dveřím jednoho ze zdejších bytů. Nájemník ho vpustil dovnitř a hovořili spolu. Nájemník ho udeřil pěstí, asi zezadu a bez nejmenšího varování. Pak Kampfovi vytrhl řemínek, uškrtil ho s ním a strčil mu ho do kapsy pláště. Musel mít dobré nervy a pořádné svaly, aby mrtvé tělo odvlekl z bytu až pod schody ve vstupní hale, kde ho nechal ležet. Musel ho však dostat ze svého bytu a od svých dveří pryč. Je evidentní, že to mohl udělat kdokoliv ze čtyř obyvatel tohoto domu. Pes už mezitím utekl ven na chodník, protože zatímco někdo v některém z těchto bytů vraždil Kampfa, vstoupil do haly Talento, uviděl psa a vyhnal ho ven. Teď jde o to, abychom zjistili, jestli to nebylo třeba i jinak." "V tom případě by z toho byl Talento venku," oponoval Loftus. "Ne. Nikdo z toho není venku. Pokud Kampfa zabil Talento, pak po spáchání vraždy mohl jít do haly, psa vyhnat do vestibulu, vrátit se do bytu, odtáhnout mrtvolu ke schodišti, pak vyhnat psa na chodník a teprve potom vyjít z domu. Vy jste odborník na psy. Zdá se vám na tom něco nesprávného?" "Mohlo to tak být. Záleží na psovi a na tom, jak blízký byl jeho vztah ke Kampfovi. Krev nebyla nikde žádná." "Takhle jsem to nakoupil. Pokud bys to chtěl znát do detailů, pak bys musel strávit zbytek dne čtením zpráv dalších expertů a prohlášení nájemníků." "Až někdy jindy. Teď mi to stačí. Půjdeš dovnitř první?" "Jo. Pojď, Goodwine." Purley vykročil ke dveřím, já mu však zaoponoval. "Chci zůstat se psem." "Proboha. V tom případě se drž za Loftusem." Rozmyslel jsem si to. Bylo by zajímavé celý experiment sledovat a Loftusova postava by mi zacláněla výhled. Proto jsem vešel do vestibulu po boku Purleyho. Dveře před námi otevřel další kolega policistů z oddělení vražd. Ocitli jsme se v malém vestibulu, který se nevyznačoval okázalostí, ale byl dosti čistý. Policista za námi zavřel, přešel ke dveřím do haly a po chvíli je před námi otevřel. Loftus a pes vstoupili dovnitř, udělali dva kroky, Loftus se zastavil a pes také. Nikdo z přítomných nepromluvil. Řemínek visel psovi volně na krku. Bootsy se podíval na Loftuse. Ten se sklonil, odepnul řemínek od obojku a nadzvedl ho v ruce, aby Bootsymu ukázal, že je volný. Bootsy přešel ke mně, zastavil se, zvedl hlavu a vrtěl ocasem. "Cvok," ulevil si zhnusený Purley. "Víte, co jsem ve skutečnosti očekával?" ozval se Loftus. "Vůbec jsem si nemyslel, že by nám ukázal, kam ho Kampf zavedl, když sem včera spolu přišli. Počítal jsem, že půjde ke schodišti, kde se našlo mrtvé tělo, a myslel jsem, že by se mohl vydat tam, odkud se tam to tělo dostalo, ke dveřím Victora Talenta nebo po schodech nahoru. Vezměte ho za obojek, Goodwine, a zavedte ho ke schodišti." Učinil jsem tak. Šel se mnou, aniž bych ho musel nějak pobízet, ale ničím nenaznačil, že by to místo pod schodištěm bylo pro něj něčím zajímavé. Všichni jsme stáli a pozorovali ho. Otevřel do široka tlamu a zíval. "Nádhera," zakručel Purley. "Prostě nádhera. Ještě by ses k němu měl přidat ty," pokýval hlavou mým směrem. K Bootsymu přistoupil Loftus, připnul mu řemínek k obojku, zamířil přes halu ke dveřím a zaklepal. Dveře se otevřely a za nimi stál Victor Talento v luxusním županu duhových barev. "Ahoj, Bootsy," řekl a sklonil se, aby psa pohladil. "Krucifix!" vyštěkl Purley. "Řekl jsem vám, že nemáte mluvit!" Talento se narovnal. "To jste říkal," poznamenal provinile. "Promiňte, zapomněl jsem. Chcete to zkusit ještě jednou?" "Ne. To je všechno." Talento zacouval do bytu a zavřel dveře. "Musíš si uvědomit," vysvětloval Loftus Purleymu, "že od labradoráka nemůžeš očekávat, že půjde někomu po krku. To není tento typ psa. Nejvýše bys mohl očekávat nějaké atypické chování či přístup, nanejvýš tak zavrčení." "Toho se ti dostane," zavrčel Purley. "Má vůbec ještě význam pokračovat?" "V každém případě. Raději bys měl jít první." Purley si to namířil ke mně. Rukou jsem mu naznačil, že má přednost, a po schodech jsem stoupal za ním. Hala v prvním patře byla úzká a nedopadalo do ní mnoho světla, jedny dveře byly v zadní stěně, druhé směřovaly k průčelí domu. Postavili jsme se zády ke stěně proti dveřím do průčelí, abychom vytvořili dostatek prostoru pro Loftuse a Bootsyho. Přišli spolu nahoru, Bootsy byl přilepený k noze Loftuse a ten zaklepal. Uběhlo deset vteřin, než jsme

uslyšeli kroky, pak se otevřely dveře a v nich se objevila postava člověka, který vymáznul předešlého dne z Wolfova domu a odnesl si s sebou můj plášť. Měl na sobě kalhoty a košili a neměl učesané vlasy. "Toto je seržant Loftus, pane Meegane," řekl Purley. "Podívejte se na toho psa. Viděl jste ho už někdy? Pohlaďte ho." "Pohlaďte si ho sám," zafuněl Meegan. "Jděte do háje." "Viděl jste ho už někdy předtím?" "Ne" "Tak díky. Pojďme, Loftusi." Vyrazili jsme o patro výš a dveře za námi se s třeskem zabouchly. "Tak co?" zeptal se Purley přes rameno. "Rád ho neměl ani v nejmenším," odpověděl mu Loftus zezadu, "existuje však mnoho lidí, kteří nemají psy rádi." Hala v druhém patře byla podobná té předešlé. Purley a já jsme se zase postavili proti dveřím a Loftus přišel s Bootsym a zaklepal. Žádná odezva. Znovu zaklepal, tentokrát hlasitěji. Dveře se velice rychle otevřely, ale jen na štěrbinu, kterou umožňoval bezpečnostní řetízek. Z ní se ozval pisklavý hlas. "Vy máte psa." "Máme," potvrdil mu Loftus. "Seržante, jste tady?" "Jsem," ohlásil se Purley. "Už jsem vám říkal, že ten pes mne nemá rád. Zmínil jsem se vám o tom, když jsme spolu mluvili o Philu Kampfovi. Neznamená to, že bych mu chtěl někdy nějak ublížit, ale ten pes si to zřejmě myslí. O co vám vlastně jde, chcete zkonstruovat moje falešné obvinění?" "Otevřte dveře. Pes je na vodítku." "Neotevřu! Řekl jsem vám, že vás nepustím dovnitř!" Purley přešel k akci. Napřáhl ruku, která se spolu s Loftusovým ramenem opřela dlaní o dveře, a společně zatlačili. Dveře chvíli odolávaly, najednou se však rozletěly. Před námi stála kostnatá postava v červeně a zeleně pruhovaném pyžamu, která včas ukročila stranou. Pes zavrčel a trochu ustoupil dozadu. "Plníme svoji povinnost, pane Alande," řekl Purley, "a vás jsme nemohli vynechat. Teď si můžete zase jít lehnout. Pokud jde o tu naši snahu zkonstruovat proti vám falešné obvinění..." Purley zmlkl, protože dveře před ním se zase zavřely. "Nepřipravil jsi mne na to, že Aland bude takhle reagovat," postěžoval si Loftus. "To jsem opravdu neudělal, chtěl jsem vědět, co udělá, a po očku to sledovat. Jde se dál." Zamířil ke schodům. Na hale v nejvyšším patře bylo patrné, že jí někdo věnuje osobní péči. Nebyla o nic větší než ostatní, na její podlaze však ležel pěkný a čistý světlehnědý běhoun, stěny byly vymalované stejným odstínem barvy a zdobilo je několik malých obrázků. Purley se nevydal k čelním, ale k zadním dveřím a my jsme se přitiskli ke zdi, abychom pro Loftuse a Bootsyho udělali zase prostor. Jakmile Loftus zaklepal, ihned se ozvaly kroky, které směřovaly ke dveřím. Ty se doširoka otevřely. Byl to malíř Ross Chaffee a byl podle toho také oblečený. Měl na sobě starší hnědý pracovní plášť a vypadal nejlíp ze všech nájemníků tohoto domu. Byl vysoký, vzpřímený, na hlavě se mu vlnily tmavé vlasy a v obličeji měl rysy, na které se jako umělec určitě docela rád díval. Měl jsem dostatek času, abych je také vychutnal. Stál tam, usmíval se, byl úplně klidný a dodržoval Purleyho instrukci nemluvit. Bootsy se také choval klidně. Když bylo naprosto jasné, že se nebude prolívat žádná krev, Purley se zeptal: "Vy znáte toho psa, pane Chaffee, že ano?" "Samozřejmě. Je to krásné zvíře." "Pohlaďte ho." "Velice rád." Ladně se k psovi sehnul. "Bootsy, jestlipak víš, že tvůj paniček odešel?" Škrábal ho za černýma ušima. "No jo, Bootsy, odešel ti navždycky. A to je špatný." Vzpřímil se. "Ještě něco? Pracuji. Mám rád ranní světlo." "To je všechno, díky." Purley se obrátil, chtěl vykročit, ale dal přednost Loftusovi a Bootsymu a pak teprve vykročil za nimi. Scházeli jsme dolů po schodech a nikdo neutrousil ani jediné slovo. Když jsme stanuli v přízemí, otevřely se dveře bytu Victora Talenta, který vyšel a oznámil nám: "Volali z obvodního státního zastupitelství. Už mne nepotřebujete? Chtějí, abych tam přišel." "Tady jsme skončili," oznámil mu suše Purley. "Můžeme vás tam svézt." Talento řekl, že by to bylo fajn a že bude za minutku připravený. Purley řekl Loftusovi, aby mi předal Bootsyho, a ten mi podal vodítko. "Chtěl bych se s vámi podělit o detailní rozbor chování toho psa," nabídl jsem jim." Zabere mi to tak jeden týden." "Jdi s tím k čertu," zabručel Purley, "a toho zatraceného čokla si odveď." Vyšel jsem z domu. Venku bylo pořád ještě pěkné dopoledne. Přítomnost dvou policejních aut na místě vraždy přilákala pozornost menšího hloučku čumilů, a když se objevil Bootsy a já, stali jsme se objekty jejich zájmu. Oba jsme ignorovali jejich upřené pohledy. Odcházeli jsme loudavým krokem a občas jsme se zastavovali, protože jsem dával Bootsymu příležitost k tomu, aby si něco ověřil, kdyby takovou potřebu pocítil. Při čtvrtém nebo pátém zastavení, když už jsme byli o celý blok domů dál, jsem viděl, jak kvarteto lidí opouští číslo 29. Stebbins a Talento nasedli do jednoho auta a Loftus s dalším kolegou do dalšího a odjeli. Trochu jsem si Bootsyho přitáhl, šli jsme západním směrem, a když se objevilo prázdné taxi, zastavil jsem ho, nastoupili jsme, pak jsem vytáhl pětidolarovku z peněženky a podal ji řidiči. "Díky," řekl uctivě. "Za co to bude? Taxametr mi funguje." "To si zasloužíš, brácho," ujistil jsem ho. "Máš možnost zaparkovat někde kolem Arbor a Court Street na třicet minut až tři hodiny?" "Ne na tři hodiny za bůra." "To víš že ne." Vytáhl jsem dalších pět dolarů a dal jsem mu je. "Pochybuju, že by to trvalo tak dlouho." "Ne moc daleko odsud je místo pro parkování. Kdybych stál bez pasažéra jen tak v ulici, obraceli by se na mne zákazníci." "Ty ale budeš mít pasažéra - psa. Dávám přednost tomu, abys stál v ulici. Je to hezkej pes. Až se vrátím, vyrovnám se. Podívejme se, kde bys mohl stát." Zařadil rychlost a rozjeli jsme se. V této denní době je na celém Manhattanu velice obtížné najít povolené místo k zaparkování, a tak jsme dost dlouho křižovali ulicemi, než se nám konečně podařilo na Court Street, dva bloky od Arbor Street, jedno najít. Zacouval tam, já jsem vystoupil a asi deseticentimetrovou škvírou okénka jsem nechal do prostoru taxíku proudit vzduch. Řekl jsem mu, že se vracím tam, kde jsem ho stopl a vydal jsem se jižním směrem. Na druhém rohu jsem se dal vpravo. U domu číslo 29 na Arbor Street už nebylo žádné policejní auto. To mne uspokojilo. Vstoupil jsem do vestibulu, zmáčkl zvonek u jména Meegan a ruku položil na kulatou kliku. Nic se neozvalo. Ještě dvakrát jsem zazvonil, ale pořád nikdo nereagoval. Zkusil jsem tedy Alandův zvonek. Tam to vyšlo. Po chvilce čekání se ozvalo cvaknutí, strčil jsem do dveří, vstoupil, vyšel do druhého patra, došel ke dveřím a důrazně zaklepal. "Kdo to je?" ozval se písklavý hlas. "Goodwin. Byl jsem tady u vás před chvíli spolu s těmi ostatními. Psa s sebou nemám. Otevřete." Dveře se pomalu otevíraly, až narazily na bezpečnostní řetízek, ale hned se začaly otevírat šířeji. Jerome Aland měl pořád ještě na sobě to křiklavé pyžamo. "Proboha," zapištěl, "co ještě chcete? Potřebuju se vyspat." Neomlouval jsem se. "Když jsme tady před chvílí byli, chtěl jsem vám položit pár otázek, ale ten pes to zkomplikoval." Protože nebyl natolik vstřícný, že by ustoupil stranou, když jsem vstupoval dovnitř, nezbývalo mi, než se lehce otřít o jeho kostnatou postavu. "Kudy dál?" Protáhl se kolem mne a já ho následoval do místnosti, kde stála křesla. Byl to takový druh křesel, která přiměla Jewel Jonesovou nenávidět pronájem už zařízených bytů. Ostatní nábytek nebyl o nic lepší. Aland si sedl na opěradlo jednoho křesla a zeptal se: "O co vám

jde?" Byla to trochu prekérní situace. Protože on počítal s tím, že jsem jedním z pracovníků policejního oddělení vražd, takže by nebylo dobré vědět a říci toho před ním moc nebo naopak málo. Riskantní by bylo zmínit se o Jewel Jonesové, protože policisté na ni ještě vůbec nemuseli přijít. "Ověřuji si několik momentů," začal jsem. "Jak dlouho má pronajmutý byt pod vámi Richard Meegan?" "Jděte k čertu, už jsem vám to říkal desetkrát." "Mně ne. Řekl jsem vám, že si ověřuji určité věci. Jak dlouho?" "Devět dní. Pronajal si ho před týdnem v úterý." "Kdo ho měl pronajatý předtím? Těsně před ním." "Nikdo. Byt byl prázdný." "Prázdný celou dobu, co tu bydlíte?" "Ne, i to jsem vám říkal, bydlela tam jedna holka, ta se ale odstěhovala, asi tak před třemi měsíci. Jmenovala se Jewel Jonesová a je to výborná umělkyně, obstarala mi práci v nočním klubu, kde dosud pracuju." Zakroutil hubou. "Vím, o co vám jde, snažíte se mi to zošklivit a pokoušíte se mne nachytat tím, že překrucujete fakta. Přivedete sem psa, aby na mne vrčel - co mám asi dělat, když nesnáším psy?" Oběma rukama se prsty hrabal ve vlasech. Když je měl patřičně rozcuchané, udělal gesto jako umělec nočního klubu. "Pojdi jako pes," zadeklamoval. "To je to, co se stalo Philovi, pošel jako pes. Chudák Phil, nechtěl bych něco takového znovu vidět." "Říkal jste, že jste byli dobří přátelé." Trhl hlavou. "To jsem neřekl. Že bych něco takového řekl?" "Víceméně. Nemusel jste to vyjádřit těmito slovy. A vy jste nebyli přátelé?" "To jsme tedy nebyli. Nemám moc dobrých přátel." "Před chvílí jste říkal, že děvče, co tady bydlelo, vám obstaralo práci. To vypadá, že to je dobrá přítelkyně. Nebo se vám musela za něco odvděčit?" "Nic takového. Proč vůbec o ní mluvíte?" "Já jsem s tím nepřišel, vy jste ji vzpomněl. Já jsem se jenom ptal, kdo byl dřívějším nájemcem bytu pod vámi. Proč se vám to najednou nehodí? Byl byste raději, kdyby se o ní nemluvilo?" "Nemám důvodů o ní nemluvit. Jí se ta záležitost netýká." "Asi máte pravdu. Znala Philipa Kampfa?" "Domnívám se, že ano. Určitě ho znala." "Jak dobře ho znala?" Zakroutil hlavou. "Teď strkáte nos do osobních záležitostí a já nejsem žádná drbna. Kdyby Phil žil, mohl byste se na to zeptat jeho. Pokud jde o mne, já prostě nevím." Usmál jsem se na něj. "Tohle všechno, pane Alande, ve mně vyvolává zvědavost. Někdo v tomto domě zavraždil Kampfa. Proto vám klademe otázky, a když se dostaneme k něčemu, od čeho se chcete distancovat, přirozeně nám pak vrtá hlavou proč. Jestli se vyhýbáte zmínce o Kampfovi a o tom děvčeti, pokusme se představit si, co by to mohlo znamenat. Například, že šlo o vaši dívku, Kampf vám ji přebral, a když sem včera přišel, vy jste ho kvůli tomu zabil. Nebo to mohlo..." "Nebyla to moje dívka!" "Nebo to mohlo znamenat, že i když nebyla vaše, cítil jste vůči ní velký závazek, Kampf se k ní choval mizerně nebo jí něčím vyhrožoval, ona se ho chtěla zbavit a vy jste se jí chtěl odvděčit. Ovšem taky to mohlo být prostě tak, že Kampf vás měl kvůli něčemu v hrsti." Trochu zvrátil hlavu, aby na mne lépe viděl. "Nejste ve správný branži," prohlásil, "měl byste psát televizní scénáře."
Ždímal jsem ho už jenom pár minut. Dostal jsem z něj všechno, v co jsem za daných okolností mohl doufat. Protože jsem ho nechával při tom, že patřím k newyorské policii, dost dobře jsem nemohl usilovat o to, aby se odebral se mnou do Wolfovy kanceláře. Musel jsem také zavolat na dvě místa a bylo naprosto nevyzpytatelné, jestli náhodou nebudu vyrušený nějakým telefonátem nebo zvláštním poslem, abych se spojil s oddělením vražd nebo obvodním státním zastupitelstvím. U Jerome Alanda jsem zjistil jedinou novou skutečnost: nepokoušel se uhýbat tak, že by dělal nějaké narážky na ostatní spolubydlící. Tvrdil, že nemá žádný názor nebo ponětí o tom, kdo zabil chudáka Phila. Když jsem odcházel, vstal sice, ale nechal mne samotného odejít a otevřít si dveře. Sešel jsem o patro níž k Meeganovým dveřím, zaťukal jsem a čekal. Právě když jsem zvedal pěst, abych hlasitěji na dveře zabušil, uslyšel jsem za nimi kroky a dveře se otevřely. Meegan byl pořád ještě v košili a neučesaný. "O co jde?" zeptal se. "Jsem tu zpátky," řekl jsem pevně, ale ne útočně. "Mám několik otázek. Nebude vám to vadit?" "Dobře víte, že mi to vadí." "Přirozeně. Pan Talento se právě musel dostavit na státní zastupitelství. Tímhle si můžete ušetřit cestu." Ukročil stranou a já vstoupil. Místnost měla stejné rozměry a tvar jako ta Alandova, také zařízení, i když jiné, nebylo o nic vábnější. Stůl u stěny stál nakřivo, pravděpodobně to byl tentýž, o kterém Jewel Jonesová doufala, že ho pro něj opravili. Sedl jsem si do křesla, které u něj stálo, Meegan si sedl do druhého a mračil se na mne. "Neviděl jsem vás už někde?" zeptal se mne. "Jistě, byli jsme tady s tím psem." "Myslím někdy předtím. Nebylo to včera v kanceláři Nero Wolfa?" "Správně." "Proč jste přišel?" Zvedl jsem obočí. "Trochu si to, pane Meegane, pletete. Otázky tady kladu já, vy mi na ně máte odpovídat. Ve Wolfově kanceláři jsem byl služebně. Často mne tam můžete zastihnout. Teď však..." "Wolfe je tlustý, arogantní hňup!" "Můžete mít pravdu. Určitě je arogantní. Vraťme se však k věci, jsem tu služebně." Vyndal jsem si zápisník a tužku. "Do tohoto bytu jste se nastěhoval před devíti dny. Řekněte mi laskavě, jak se stalo, že jste si ho najal." Zlostně se na mne díval. "Už jsem to vyprávěl nejméně třikrát." "To vím. Tentokrát jde o to, jak jste to udělal. Nesnažím se nachytat vás na nějakých drobných nesrovnalostech, ale mohl jste opominout něco důležitého. Vemte to tak, jako bych o tom nikdy nic neslyšel. Začněte." "Bože můj." Hlava mu poklesla a rty se mu sevřely. Normálně se svými blonďatými vlasy, šedivýma očima a dlouhým kostnatým obličejem nemusel vypadat špatně. Teď však, po probdělé noci na oddělení vražd a na obvodním státním zastupitelství, vypadal opravdu mizerně, zvláště na očích to bylo znát, měl je červené a nateklé. Zvedl hlavu. "Jsem komerční fotograf v Pittsburghu. Před dvěma lety jsem se oženil, vzal jsem si dívku, která se jmenovala Margaret Ryan. Po sedmi měsících mne opustila. Nevěděl jsem, jestli odešla sama nebo s někým. Prostě ode mne odešla. A odešla i z Pittsburghu, respektive jsem ji tam nikde nemohl najít a její rodina o ní také nic nevěděla, ani jim se neozvala. Asi tak o pět měsíců později, zhruba před rokem, jeden člověk se kterým se znám, byznysmen, pro které pracuji, se vrátil z cesty do New Yorku a řekl mi, že ji tady viděl v divadle s nějakým mužem. Šel za ní, oslovil ji, ona však mu do očí tvrdila, že se mýlí. On si však je jistý, že to byla ona. Vypravil jsem se tedy sem do New Yorku a týden ji tu hledal, ale nikde jsem na ni nenarazil. Na policii jsem nezašel, protože to jsem nechtěl. Asi byste potřeboval, abych uvedl lepší důvod, ale žádný jiný nemám, je to prostě tak, jak jsem vám řekl." "Zkraťte to." Dělal jsem si poznámky. "Pokračujte." "Před dvěma týdny jsem šel na výstavu obrazů v pittsburghském Institutu. Upoutala mne jedna velká olejomalba. Měla název "Tři klisničky na pastvě," byl na ní interiér pokoje se třemi ženami. Jedna z nich ležela na gauči a další dvě ležely na koberci. Jedly jablka. Ta na tom gauči byla moje manželka. Poznal jsem ji a čím déle jsem ten obraz studoval, tím víc jsem se v tom ujišťoval, až nakonec jsem neměl vůbec žádnou pochybnost." "Nevyvracíme vám to," ujistil jsem ho. "Co jste udělal?" "Umělcův podpis na obraze vypadal jako Chapple, katalog to

však vyřešil. V něm byl uvedený autor Ross Chaffee. Zašel jsem do kanceláře Institutu a zeptal jsem se na něj. Podle jejich informací měl žít v New Yorku, ale nebyli si jistí. Musel jsem dokončit ještě nějakou práci, a to mi zabralo několik dní. Potom jsem se znovu vydal do New Yorku. Dalo mi dost práce, než jsem Rosse Chaffeeho našel, nebyl totiž v telefonním seznamu. Šel jsem tedy za ním sem do jeho ateliéru - sem do tohoto domu. Napřed jsem mu řekl, že se zajímám o modelku z jednoho
jeho obrazu, protože jsem nabyl dojmu, že přesně odpovídá tomu, co bych potřeboval pro fotografie, které chci dělat. On mi však řekl, že fotografování není umění a že nemá nejmenší zájem na tom, aby mi dodával modelky, snažil se mne vypoklonkovat. Tak jsem mu nakonec řekl, o co mi opravdu jde, celé jsem mu to odvyprávěl. Potom změnil svůj postoj. Dal mi najevo porozumění a řekl, že mi velice rád podle svých možností pomůže, že však ten obraz maloval více než před rokem a při malování používá tolik nejrůznějších modelů, takže si absolutně nemůže vzpomenout, která z nich to byla." Meegan se odmlčel a já jsem zvedl oči od zápisníku. "Opakuji, že mi to znělo jako výmluva," řekl agresivně. "Pokračujte dál. Vyprávějte." "Taky to výmluva byla. Fotograf může v průběhu roku použít stovky modelek a ztratit o nich přehled, u malíře je tomu ale jinak. Při malování obrazu, jako je tenhle, to prostě nejde. Naservíroval jsem mu to trochu neomaleně a potom jsem se mu omluvil. Slíbil mi, že se pokusí trochu si osvěžit paměť a požádal mne, abych mu příštího dne zavolal. Já jsem se místo toho rovnou za ním vypravil, on mi však znovu tvrdil, že jednoduše není schopný si ji vybavit, a vyjádřil pochyby, že by se mu to někdy podařilo. Už jsem se neomaleně nezachoval. Když jsem vcházel do domu, všiml jsem si vývěsky, že tu je k pronajmutí zařízený byt, a po rozloučení se Chaffeem jsem vyhledal domovníka, byt jsem si pronajal, do hotelu jsem zašel pro zavazadla a nastěhoval se sem. Byl jsem si naprosto jistý, že moje manželka stála modelem k tomu obrazu a věděl jsem, že by se mi ji mohlo podařit tímto způsobem najít. Chtěl jsem být co nejblíž Chaffeemu a lidem, kteří za ním přicházejí." Já bych byl taky něco chtěl. Chtěl jsem říct, že jistě má u sebe manželčinu fotografii a že bych se na ni rád podíval, odpustil jsem si to však, protože tutově ji už mezitím dal k dispozici policii nebo už to jednou odmítl nebo jim tvrdil, že žádnou s sebou nemá. A tak jsem se jenom zeptal: "Jaký pokrok jste v tom zaznamenal?" "Nic moc. Snažil jsem se spřátelit s Chaffeem, ale daleko jsem se nedostal. Seznámil jsem se také s dalšími dvěma nájemníky, Talentem a Alandem, ale nikam to nevedlo. Nakonec jsem se rozhodl, že budu potřebovat pomoc nějakého experta, a to byl důvod, proč jsem se vypravil za Nero Wolfem. Byl jste u toho, takže víte, jak to dopadlo - u toho hromotluka." Přikývl jsem. "To víte, má zbytnělé sebevědomí. Co jste chtěl, aby pro vás udělal?" "Už jsem vám to říkal." "Povězte mi to ještě jednou." "Chtěl jsem, aby zařídil odposlech Chaffeeho telefonu." "To je nezákonné," řekl jsem ostře. "V pořádku, nestalo se tak." Obrátil jsem list zápisníku. "Trochu se vraťme. S kolika Chaffeeho přáteli a známými, kromě zdejších nájemníků, jste se v tomto týdnu setkal?" "Jak jsem vám už řekl, jenom se dvěma. Jednoho dne s mladou ženou, modelkou, jejíž jméno si nepamatuji, a dalšího dne s mužem, který se jmenuje Braunstein, o němž mi Chaffee řekl, že kupuje jeho obrazy. V obou případech to bylo v jeho ateliéru. "Vynechal jste Philipa Kampfa." Meegan se předklonil a pěst položil na stůl. "Ano a pořád ho budu vynechávat. Nikdy jsem ho neviděl a ani o něm neslyšel." "Co byste říkal tomu, kdybych vám řekl, že vás s ním někdo viděl." "Řekl bych, že jste špinavý lhář!" Jeho rudé oči zrudly ještě víc. "Jako kdybych neměl už teď spousty trablů, teď se mi ještě snažíte přišít vraždu chlapa, o kterém jsem nikdy neslyšel! Přivedete sem psa a řeknete mi, abych se ho dotýkal! Proboha!" Přikývl jsem. "Máte holt smůlu, pane Meegane. Nejste první člověk, který je spojovaný s vraždou a který se o nic takového neprosil." Zavřel jsem zápisník a vložil ho do kapsy. "Jak se vyrovnat se svými problémy, na to byste si měl najít jiný způsob, než je odposlouchávání telefonů." Vstal jsem. "Zdržujte se teď tady, prosím. Mohou vás potřebovat na policii nebo na státním zastupitelství." Vstal a vykročil, aby mi otevřel dveře. Docela rád bych znal více podrobností o tom, jakého pokroku dosáhl či nedosáhl s Rossem Chaffeem, o jeho stycích s dalšími dvěma nájemníky, ale zdálo se mi daleko důležitější popovídat si s Chaffeem. Když jsem vyšel o dvě patra výš, moje náramkové hodinky ukazovaly, že je právě za dvě minuty půl jedenácté.

5.

"Vím, že za daných okolností nemá smysl si stěžovat na to, že mne vyrušujete v práci," přivítal mne Ross Chaffee. Říkal to velice laskavě. Nejvyšší patro se od ostatních výrazně lišilo. Nevím, jak vypadají obytné prostory, situované v průčelí domu, ale ateliér v jeho zadním traktu byl velký, měl vysoko položený strop a celkově vypadal velice pěkně. U stěn byly rozmístěné větší i menší sochy, o regály byla opřená plátna všech rozměrů. Na stěnách visely tmavošedé drapérie a nic jiného. Na dvou stojanech, z nichž jeden byl mnohem větší než druhý, byla upevněna dvě plátna, malíř na nich právě pracoval. V ateliéru bylo několik jednoduchých židlí, dvě čalouněná křesla a veliký divan čtvercového tvaru. Chaffee, stále ještě v županu, mne nasměroval do jednoho z čalouněných křesel a sám se posadil proti mně na židli. "Jen to zbytečně neprotahujte," požádal mne. Ujistil jsem ho, že mu vyhovím. "Existuje několik momentů, nad kterými se tak trochu pořád pozastavujeme. Pravdou je, že může jít o pouhou shodu okolností, že Richard Meegan, který přijel do New Yorku hledat svoji manželku, se zastavil u vás a pak si devět dní předtím, než byl zavražděný Kampf, najal byt právě tady. Touto shodou okolností však se musíme zabývat. A teď na rovinu, pane Chaffee, jsou takoví, a já jsem jedním z nich, co pořád nemohou uvěřit tomu, že si nemůžete vzpomenout, kdo vám stál modelem pro důležitou postavu na vašem obraze. Vím, že to tvrdíte, ale věřit tomu se mi nechce." "Milý pane," řekl Chaffee s úsměvem. "V tom případě mne podezíráte, že lžu." "To jsem neřekl." "Ale myslíte si to." Pokrčil rameny. "Kvůli čemu bych to asi tak dělal? Jaký hluboký záměr bych tím asi sledoval?" "To nevím. Říkáte, že jste chtěl Meeganovi pomoci najít manželku." "Ne, neřekl jsem, že jsem mu chtěl pomoci. Přesně řečeno, naznačil jsem mu dobrou vůli, strašně mne však otravoval." "On musel být strašný otrava." "To tedy byl. Respektive je." "V tom případě by stálo za to vyvinout nějaké úsilí a zbavit se ho. Pokusil jste se o to?" "Už jsem vysvětlil, co jsem udělal. Je to v mém prohlášení, které jsem podepsal. Nemám, co bych dodal. Snažil jsem se upamatovat. Jeden z vašich kolegů navrhl, že bych mohl zajet do Pittsburghu a prohlédnout si ten obraz. Mám za to, že jen tak žertoval." Zákmit rozmrzelosti v jeho pěkných tmavých

očích, které zářily tak čistě a jasně, jakoby právě měl za sebou dobrých osm hodin ničím nerušeného spánku, mne varoval, že jsem si měl přečíst jeho prohlášení, a pokud vyvozuji vůči němu nějaké podezření, pak bych to neměl dělat, protože by se mohl urazit. Zadíval jsem se na něj se vší vážností. "Podívejte, pane Chaffee. Tahle záležitost je velice nepříjemná pro všechny, kterých se týká. A dokud neodhalíme pachatele vraždy, bude se to jenom zhoršovat. Vy, kteří bydlíte v tomto domě, musíte jeden o druhém dost vědět a dokonce asi i o některých věcech, které jsou spjaté s Kampfem, ale nikdo z vás o tom nechce mluvit. Nepočítám s tím, že by člověk jako vy nechával nahlédnout do nějaké špíny jen z nějakého osobního rozmaru. Uvědomte si však, že jakákoli špína spojená s touto vraždou vyjde najevo, a jestli o něčem takovém víte a necháváte si to pro sebe, pak jste hlupák, na kterého nevypadáte." "Skončete ty řeči." Znovu se usmál. "Díky. Ujměte se slova vy." "Nejsem tak výmluvný." Potřásl hlavou. "Ne, nevěřím, že bych vám mohl nějak pomoci. Nemohu říct, že mi je špína úplně cizí. To by byla domýšlivost. Po čem ale jdete vy - to ne. Znáte můj názor na Kampfa, kterého jsem dost dobře znal. V určitých směrech byl obdivuhodný, měl ale taky hodně nedostatků. Přibližně to samé bych řekl o Talentovi. Alanda znám jen zběžně, určitě ne důvěrně. O Meeganovi vím víc, než víte vy. Nemám nejmenší ponětí o tom, proč by kterýkoli z nich mohl chtít zabít Philipa Kampfa. Jestli čekáte..." Zazvonil telefon. Chaffee přešel ke stolu u dívánu a zvedl sluchátko. Několikrát přitakal, řekl pár slov a pak moje nastražené uši slyšely: "Jeden z vašich lidí však je tady....neznám jeho jméno, nezeptal jsem se....Může to být on, já ne vím....Dobře tedy, sto padesát pět Leonard Street....Ano, mohu být na cestě v několika minutách." Zavěsil a obrátil se na mne. Postavil jsem se a promluvil jsem první. "Tak vás chtějí na obvodním státním zastupitelství. Neprozraďte jim, že jsem vám to řekl, ale ti by raději drželi každou vraždu ve spisech až do zámrazu, jenom aby policie případ náhodou rychle nerozlouskla. Pokud budou chtít znát moje jméno, oni už vědí, kde se mají ptát." Vykročil jsem ke dveřím, otevřel a byl jsem fuč. Před domem pořád ještě nebylo žádné policejní auto. Zabočil jsem na Court Street, pokračoval dva bloky a spadl mi kámen ze srdce, když jsem taxi našel na svém místě a v něm na sedadle trůnil Jet a rozhlížel se kolem. Kdyby s ním taxikář ujel a prodal ho nebo kdyby náhodou prošel kolem Stebbins a unesl ho, nesměl bych se vůbec vrátit domů. Jak to vypadalo, tak měl radost, že mne zase vidí, což se i slušelo. Během jízdy na Pětatřicátou ulici se ke mně přitiskl zadkem a opíral se o mne. Taxametr naměřil jen šest dolarů a nějaké drobné, nenechal jsem si však nic vrátit. Když už Wolfe chce, abych se zabýval nějakou vraždou jenom proto, že se zbláznil do psa, ať ho to taky něco stojí. Všiml jsem si, že když jsme vstoupili do kanceláře, Jet šel za Wolfem ke stolu, aniž by projevil sebemenší ostýchavost nebo nejistotu. Tím prozradil, že předešlého večera, v době mé nepřítomnosti, se s ním Wolfe zabýval, asi ho něčím krmil a dost možná ho dokonce i hladil. Na jazyk se mi draly uštěpačné poznámky, ale spolkl jsem je. Nemusí to trvat dlouho a budu nucen strávit svůj drahocenný čas dokazováním své neviny, že jsem se sám od sebe nevydával za policejního důstojníka a to, že mne člověk podezřelý z vraždy za někoho takového považoval, není přece moje vina. Wolfe odložil prázdnou sklenici od piva a zeptal se: "Tak jak jste dopadl?" Podal jsem mu zprávu. Situace vyžadovala, abych ho informoval obšírně a detailně, což jsem učinil. Wolfe seděl opřený o zadní opěradlo křesla a oči měl zavřené. Když jsem skončil, na nic se neptal. Otevřel oči, narovnal se a spustil: "Zavolejte..." Přerušil jsem ho. "Moment. Po celé té dopolední dřině si však zasloužím, abych alespoň mohl vyslovit jméno toho, komu bych měl, podle mého názoru, zavolat. Už dlouho na to myslím. Jak se jmenuje ten institut v Pittsburghu, kde se konají výstavy obrazů?" "Ano, to je trefa přímo do černého." "Já vím. Na to mi ale dáte jenom dolar a já jich teď vydal deset za taxíka. Jak se jmenuje ten institut?" "Pittsburgh Art Institute." Otočil jsem se k telefonu na svém stole a přes spojovatelku v telefonní ústředně jsem si objednal Pittsburgh. Institut se neozval hned, trvalo to čtvrt hodiny a potom si mne předávali tři lidé, než jsem mohl mluvit s tím pravým. Zavěsil jsem a obrátil jsem se k Wolfovi. "Včera to byl týden, co výstava skončila. Díky bohu, nemusím jet do Pittsburghu. Ten obraz zapůjčil nějaký Herman Braunstein z New Yorku, který ho vlastní. Poslali mu ho zpátky expres před čtyřmi dny. Braunsteinovu adresu mi nedali." "Telefonní seznam." Vzal jsem ho do ruky a listoval jsem v něm. "Tady je to. Adresa zaměstnání - Broad Street, bydliště na Park Avenue. Je tu jenom jeden Herman." "Spojte se s ním." "To se mi nezdá. Může to být pěkný blbec a dostat se k němu mi může zabrat celý den. Proč bych se nemohl za ním bez nějakého telefonování vypravit do jeho bytu přímo? Ten obraz má asi doma a pokud se mi nepodaří k němu dostat, můžete mne propustit ze svých služeb. Stejně už mne napadlo, že dám výpověď." Wolfe vyslovil sice k mému návrhu dalšího postupu pochybnosti, protože nešlo o jeho ale můj nápad, nakonec s tím ale souhlasil. Trochu jsme ještě o celé záležitosti diskutovali a já jsem potom vytáhl ze skříňky za knihovnou fotoaparát Veblex i s příslušenstvím, brašnu na řernínku jsem si hodil přes rameno, Wolfovi jsem řekl, že se nevrátím dřív, dokud neuvidím ten obraz, ať už je kdekoli, a vypadl jsem. Před odchodem jsem ještě vytočil Talentovo číslo, abych mu sdělil, že si nemusí lámat hlavu s tím, jak dodržet domluvenou schůzku, ale nikdo to nebral. Buď se ještě zdržoval na obvodním zastupitelství nebo byl na cestě na Pětatřicátou ulici, a pokud dorazí v mé nepřítomnosti, všechno je v pořádku, protože je tu Jet a ten Wolfa ochrání. Taxík mne odvezl k baldachýnu na chodníku před jedním z palácových úlů na Páté Avenue na úrovni Sedmdesáté ulice. Pokusil jsem se projít kolem vrátného, aniž bych se na něj podíval, ale ten mne zastavil. Naprosto profesionálně jsem řekl: "Braunstein, dělám fotky, mám zpoždění," víc jsem se nezdržoval a šel jsem dál. Prošel jsem luxusní vstupní halou k výtahu, který tam zrovna naštěstí stál, dveře otevřené, vstoupil jsem a řekl: "Braunstein, prosím," muž, co obsluhoval výtah, zavřel dveře a zmačkl knoflík příslušného patra. Zastavili jsme na dvanáctém poschodí a já vystoupil. Jedny dveře byly zprava, druhé zleva. Na nic jsem se neptal a dal jsem se vpravo. Šance byla vyrovnaná a uši jsem měl našpicované pro případ, že by mne muž od výtahu, který zůstal stát v jeho otevřených dveřích, řekl, že jdu špatně. Byla to jedna z nejjednodušších fušek, které jsem kdy měl zmáknout. Na moje zazvonění mi dveře otevřela robustní žena středních let v uniformě a v zástěrce. Když jsem jí řekl, že jsem přišel, abych udělal nějaké fotografie, vpustila mne dovnitř, požádala mne, abych počkal, a zmizela. Za pár minut ke mně klenutými dveřmi přistoupila vysoká důstojná dáma s bílými vlasy a zeptala se mne, co chci. Omluvil jsem se, zeji vyrušuji, a řekl jsem, že bych byl velice vděčný, kdyby mi dovolila vyfotografovat obraz, který byl díky zapůjčení panem Braunsteinem nedávno vystavený v Pittsburghu. Jeho název je "Tři mladé klisničky na pastvě." Moc se líbil mému pittsburghskému

klientovi, chtěl se na výstavu vrátit a vyfotografovat si ho do své sbírky, ale než to mohl udělat, výstava skončila a obraz se vrátil do New Yorku. Chtěla nějaké informace jako moje jméno, adresu a jméno mého pittsburghského klienta. Velice rád jsem jí bez mrknutí oka vyhověl a ona mne potom klenutým vchodem zavedla do místnosti, která nebyla o moc menší než Madison Square Garden. S velkým potěšením bych vás seznámil s koberci, nábytkem a dalšími nejrozmanitějšími předměty, zvláště pak s více než tuctem obrazů na stěnách, a bylo by to jistě i poučné, bude to však muset počkat. Šla rovnou k jednomu obrazu na vzdálené straně místnosti a řekla: "Tady je." Vzápětí si sedla do křesla. Byl to krásný obraz. Tak napůl jsem očekával, že klisničky budou nahé, ony však byly plně oblečené. Poznamenal jsem, že se vůbec nedivím, že můj klient si obraz chtěl vyfotografovat, a plně jsem se věnoval fotografickému zařízení včetně blesku. Dáma seděla a pozorovala mne. Udělal jsem čtyři záběry pokaždé z trošku jiného úhlu, a jak jsem doufal, choval jsem se a vypadal naprosto profesionálně. Potom jsem uložil všechny věci do brašny, srdečně jsem jménem svého klienta poděkoval, slíbil jsem, že jí pár snímků pošlu a odešel jsem. A bylo to. Stanul jsem znovu na chodníku, vydal jsem se na západ k Madison Avenue, zabočil jsem směrem do centra New Yorku, našel obchod s telefonní budkou, vešel dovnitř a vytočil číslo. Ozval se Wolfe. "Haló? Koho chcete?" Stokrát jsem mu říkal, že takhle se ohlašovat v telefonu je šílenost, on je však strašně tvrdohlavý. "Chci vás," ozval jsem se. "Obraz jsem viděl a nemyslím si, že by na něm chyběl nějaký hřebec. Září barvami a životem, pod horkou kůží jako by prudce pulsovala krev. Stíny jsou průhledné, dochází k harmonickému splývání..." "Zmlkněte! Je to jak si myslíme nebo ne?" "Ano. S paní Meeganovou už jste se setkal. Chcete se s ní sejít znovu?" "Chci. Sežeňte ji." Její adresu jsem nepotřeboval vyhledávat v telefonním seznamu, protože to už jsem udělal. Vyšel jsem z obchodu a zamával na taxi. V domě na Devětačtyřicáté východní ulici nebyl žádný problém s vrátným. Byl to starý cihlový dům, natřený světle žlutým nátěrem a zmodernizovaný, zvlášť pak samoobslužným výtahem, třebaže tohle jsem zjistil, až když jsem vstoupil dovnitř. Dostat se dovnitř však bylo trochu komplikované. Lehce jsem stiskl zvonek ve vestibulu u jmenovky JEWEL JONESOVÁ, potíže nedělalo vyháknout telefonní sluchátko, přiložit si ho k uchu a ústy se přiblížit k zamřížovanému mikrofonu na zdi, pak to ale začalo. Ve sluchátku to zachraptělo. "Haló?" "Slečna Jonesová?" "Ano. Kdo je tam?" "Archie Goodwin. Chtěl bych vás vidět. Tentokrát nepřicházím s žádným poselstvím od Victora Talenta." "Co chcete?" "Pusťte mne dovnitř a já vám to řeknu." "Ne. O co jde?" "Je to velice osobní. Pokud to nechcete vyslechnout ode mne, přivedu Richarda Meegana a tomu to asi řeknete." Zhluboka se nadechla. Měla by vědět, že tyto domácí telefony jsou citlivé. Po odmlce se znovu ozvala. "Proč to říkáte? Už jsem vám řekla, že žádného Meegana neznám." "Na něco jste zapomněla. Právě jsem viděl obraz "Tři klisničky na pastvě." Pusťte mne dovnitř." Znovu se odmlčela a sluchátko oněmělo. Zavěsil jsem ho, obrátil se a ruku jsem položil na kulatou kliku. Ozvalo se cvaknutí, strčil jsem do dveří a vstoupil. Prošel jsem malou halou k výtahu, stiskl jsem knoflík do pátého patra a jel tam. Když výtah zastavil, otevřel jsem dveře a ocitl jsem se v malém foyer. Dveře výtahu zůstaly otevřené a na prahu stála slečna Jonesová v modrém negližé. Začala něco říkat, já to ale neomaleně ignoroval. "Poslyšte," začal jsem bez okolků. "Nemá smysl to protahovat. Na dnešek v noci jsem vám dal na vybranou mezi panem Wolfem a seržantem Stebbinsem, teď si vyberte mezi panem Wolfem nebo Meeganem. Myslím, že dáte raději přednost panu Wolfovi, protože je to člověk, který má porozumění. Tak jste to sama řekla. Počkám na vás tady, než se převléknete, nepokoušejte se ale nikomu volat, protože nemůžete vědět na čem jste, dokud si nepromluvíte s panem Wolfem, a taky proto, že váš telefon je asi odposlouchávaný. Neberte si na sebe nic červeného. Pan Wolfe červenou barvu nemá rád. Miluje žlutou." Přistoupila ke mně a vzala mne za ruku. "Archie. Kde jste viděl ten obraz?" "Řeknu vám to cestou." Jemně mi stiskla ruku. "Nemusíte na mne čekat tady. Pojďte dovnitř a sedněte si." Znovu mne stiskla, právě tak jemně jako před chvílí. "Pojďte dál." Pohladil jsem jí prsty, nechtěl jsem se chovat jako hulvát. "Odpusťte," řekl jsem, "já se bojím klisniček. Jedna taková mne kdysi kopla." Obrátila se a zmizela v bytě, dveře nechala otevřené dokořán.

6.

"Neříkejte mi paní Meeganová!" vykřikovala Jewel Jonesová. Wolfe měl právě tak špatnou náladu jako ona. Pravda, ona byla beznadějně zahnaná do kouta a žádné zbraně neměla po ruce, ale on musel Fritzovi říct, aby odložil oběd, dokud mu nevydá jiný pokyn. "Já jsem pouze zdůraznil skutečnost," řekl Wolfe nevrle, "že vaše totožnost není předmětem diskuse. Podle platných zákonů jste manželkou Richarda Meegana. To chápete, a jinak vás budu nazývat, jakkoli si budete přát. Tak jak to chcete? Slečna Jonesová?" "Ano." Neseděla v rudém křesle, ale na jeho opěradle. Vytvářelo to dojem, že je připravená najednou vstát a odejít. "Tak dobře," vyšel jí Wolfe vstříc. "Jistě si uvědomujete, madam, že cokoli řeknete, všechno bude bráno s rezervou. Jste schopná lhářka. Vaše lež, že se s panem Meeganem neznáte, byla brilantní. A teď k věci. Kdy vám pan Chaffee řekl, že vás váš manžel hledá v New Yorku?" "Neřekla jsem, že mi něco takového řekl pan Chaffee." "Ale někdo vám to řekl. Kdo a kdy?" Držela se svého. "Jak víte, že mi to někdo řekl?" Pohrozil jí prstem. "Byl bych rád, slečno Jonesová, kdybyste si uvědomila, že jste v tom až po uši. Není věrohodné, že si pan Chaffee nemohl vzpomenout na jméno modelky pro tu postavu na svém obraze. Policie tomu nevěří a přitom neví to, co vím já, že jste to byla vy a že jste bydlela v tom domě celý rok a že pořád občas pana Chaffeeho navštěvujete. Když váš manžel přišel a požádal pana Chaffeeho, aby mu řekl jméno modelky, a pan Chaffee se začal vymlouvat na špatnou paměť, váš manžel si pronajal v domě byt a dal jasně najevo, že se svého úmyslu jen tak nevzdá. Bylo by proto absurdní domnívat se, že pan Chaffee vám to neřekl. Nezávidím vám ten ostrý střet s policií, až se o vás dovědí." "Policie se ale o mne přece nemusí dovědět, nebo ano?" "Fuj. Překvapuje mne, že po vás nejdou. Ovšem od činu uplynulo teprve osmnáct hodin. Brzy k tomu dojde, i bez mého přičinění. Vím, že to tady se mnou pro vás není žádná selanka, ale až budete v rukou policie, tak se vám to dodatečně může tak jevit." Přemýšlela. Obočí se jí stáhlo a oči upírala na Wolfa. "Víte, co bych považovala za nejlepší? Nevím, proč mne to nenapadlo už dříve. Vy jste detektiv, odborník na pomoc lidem v těžkostech a já jich teď mám vrchovatě. Zaplatím vám, když mi pomůžete. Něco bych vám mohla dát hned teď." "Ani teď, ani nikdy jindy, slečno Jonesová." Wolfe byl přímočarý. "Kdy vám pan

Chaffee řekl, že váš manžel je tady a že vás hledá?" "Vy mne vůbec neposloucháte," postěžovala si. "Mluvte rozumně a budu vám naslouchat. Kdy to bylo?" Trošku se na opěradle křesla posunula dozadu. "Vy neznáte mého manžela. Byl na mne žárlivý už než jsme se vzali a po svatbě se to ještě zhoršilo. Bylo to tak strašné, že jsem nebyla schopná to snášet, a to byl důvod, proč jsem od něj odešla. Věděla jsem, že když zůstanu v Pittsburghu, najde mne a zabije mne. Proto jsem odešla do New Yorku. Přišel sem jeden můj přítel - říkám, je to jenom přítel. Dostala jsem zaměstnání v agentuře, která obstarává modelky, vydělávala jsem si dost na živobytí a setkávala jsem se se spoustou lidí. Ross Chaffee byl jeden z nich. Chtěl, abych mu stála modelem k jednomu obrazu a já jsem s tím souhlasila. Samozřejmě mi platil, to však nebylo tak důležité, protože brzy nato jsem se setkala s Philem Kampfem. Ten mne přimněl, abych se zúčastnila zkoušek do programu v nočním klubu, a já je udělala. Potom se mi však stalo, že jsem zpanikařila. V klubu si mne všiml jeden člověk z Pittsburghu, přišel za mnou a oslovil mne. Řekla jsem mu, že se mýlí, že jsem nikdy v Pittsburghu nebyla." "To bylo před rokem," zabručel Wolfe. "Ano. K nočnímu klubu, k tamějšímu publiku jsem byla trochu nedůvěřivá, měsíce však ubíhaly a nic se nedělo, pak se to však náhle stalo. Ross Chaffee mi telefonoval, že se u něj objevil můj manžel a vyptával se ho na ten obraz. Prosila jsem ho, aby mu proboha neříkal, že jsem to já, a on mi slíbil, že to neřekne. Pochopte, vy neznáte mého manžela. Věděla jsem, že se bude snažit mne najít a zabít mne." "To už říkáte podruhé. Zabil už někdy někoho?" "Nezabil by někoho, zabil by mne. Ukazuje se, že dovedu na muže udělat dojem." Udělala gesto, jímž žádala o porozumění. "Prostě po mně jdou. A Dick - znám Richarda až moc dobře, v tom to je. Považte, odešla jsem od něj před půl druhým rokem a on mne nepřestal hledat, on je prostě takový. Když mi Ross řekl, že je tady, dostala jsem strach. Opustila jsem práci v klubu, protože by mne tam mohl objevit. Až do včerejší noci jsem skoro vůbec nevycházela z bytu." Wolfe přikývl. "Chtěla jste se však setkat s panem Talentem. Proč?" "To jsem vám už řekla." "Ano, ale to jste byla zatím jenom slečna Jonesová. Teď jste už i paní Meeganová. Proč jste se s ním chtěla setkat?" "To na věci nic nemění. V rozhlase jsem slyšela, že Phil byl zavražděný, a chtěla jsem o tom něco vědět. Zavolala jsem Rosse Chaffeeho a Jerry Alanda, nikdo to však nezvedl, a tak jsem zavolala Vicu Talentovi. Nechtěl se mnou po telefonu mluvit, řekl, že se se mnou raději sejde." "Pan Aland a pan Talento vědí, že jste pózovala při malování toho obrazu?" "Jistě." "A vědí také, že pan Meegan ten obraz viděl, poznal vás a hledá vás tady?" "Ano, oba o tom všechno vědí. Ross jim to musel říct, protože myslel, že Dick by se jich mohl zeptat, jestli nevědí, kdo stál modelem k tomu obrazu, a musel je varovat, aby to neprozradili. Ujistili ho, že to neřeknou, a taky to neřekli. Jsou to všechno moji dobří přátelé." Odmlčela se, protože chtěla něco udělat. Otevřela svou černou koženou tašku, kterou měla na klíně, vytáhla peněženku, prsty probírala obsah a pozorně ho prohlížela. Zvedla oči k Wolfovi. "Mohu vám teď dát čtyřicet dolarů, pro začátek. Já nejen že mám potíže, já jsem v nebezpečí života, opravdu jsem. Nevidím důvod, proč byste mne měl odmítnout, ale vy mne neposloucháte!" Zjevně ji neposlouchal. Rty měl sevřené a očima sledoval ukazováček, kterým kreslil malé kruhy na diáři před sebou. Nezastavila ho ani její výčitka. Po chvíli se však podíval na mne a řekl stroze: "Zavolejte pana Chaffeeho." "Ne!" vykřikla. "Nechci, aby věděl..." "Nesmysl," štěkl na ni. "Každý bude muset vědět všechno, proč to protahovat? Spojte mne s ním, Archie. Promluvím s ním." Sáhl jsem po sluchátku a vytočil číslo. Měl jsem pochyby, jestli se už mezitím vrátil ze státního zastupitelství, ale byl doma. Jeho "helou" mi stačilo, abych ho poznal po hlase. Aby mne nepoznal, změnil jsem svůj hluboký hlas na vysoký, protože jsem neměl zájem začít debatu o tom, jestli jsem se právem či neprávem vydával za policejního důstojníka. Věcně jsem mu oznámil, že s ním chce mluvit Nero Wolfe. Wolfe zvedl sluchátko na svém stole. "Pan Chaffee? Tady Nero Wolfe... Začal jsem se zajímat o vraždu Philipa Kampfa a provedl jsem určitá šetření... Moment, prosím, nezavěšujte.... U mne v kanceláři teď sedí paní Meeganová alias slečna Jewel Jonesová.... Nechte mne to laskavě dokončit.... Budu ji ovšem muset zadržet a předat policii, protože ta ji bude potřebovat jako závažného svědka případu vraždy, než to však udělám, rád bych záležitost projednal i s vámi a s ostatními nájemníky vašeho domu. Můžete zařídit, že se sem co nejdříve všichni dostavíte?... Ne, do telefonu vám už nic neřeknu, chci, abyste sem všichni přišli. Pokud by se pan Meegan vzpíral, můžete mu říct, že je tu jeho manželka. Očekávám..." V tom okamžiku u Wolfa už stála Jewel a to skokem, který jí mohla závidět kdekterá klisnička, sápala se po sluchátku a křičela: "Neříkej mu to, Rossi! Nevoď ho sem! Ne.." Můj skok a rychlé přistání u Wolfova stolu byly také docela dobré. Popadl jsem ji za ramena a strhl ji zpátky tak vehementně, že jsem přistál v rudém koženém křesle a ji jsem měl na klíně. To však nestačilo, musel jsem ji pevně obejmout oběma rukama, její ruce přitisknout těsně k tělu. Začala mne podpatky kopat do holení a nepřestala, dokud Wolfe neukončil rozhovor s Chaffeem. Když zavěsil, přestala a zvadla. Uvědomil jsem si horkost jejího těla. Wolfe se na nás zamračil. "Úchvatný pohled," zafuněl.

7.

Tato situace měla několik aspektů. Jedním z nich byl oběd. Pro Wolfa bylo nemyslitelné, aby v době vymezené jídlu se v jeho domě nacházel někdo, kdo by nedostal najíst, ať dotyčná osoba byla jakákoliv. Určitě však nehodlal sedět za stolem s ženskou, která se na něho před chvíli vrhla a všelijak se na něj sápala. Problém se vyřešil ovšem jednoduše. Pro ni a pro mne bylo prostřeno v jídelně a Wolfe jedl v kuchyni s Fritzem. Ona moc nejedla. Naslouchala zvukům ze vstupní haly i její oči se upíraly tím směrem, ačkoli jsem ji ujistil, že tady ji její manžel určitě nezavraždí. Dalším aspektem byla reakce tří nájemníků toho domu, až odhalí moji totožnost. S tím jsem se vypořádal sám. Když se ve čtvrt na tři ozval zvonek u dveří a uvedl jsem je dovnitř, řekl jsem jim, že si rád popovídám o své rozpolcené osobnosti s kýmkoliv z nich nebo se všemi najednou, pokud se k tomu budou chtít vrátit, teď to však budou muset odložit, dokud si s nimi nepromluví Wolfe. Victor Talento mi ihned vyčetl podraz se vzkazem, který jsem slíbil vyřídit Jewel Jonesové. Chtěl si to se mnou hned vyřídit a požadoval soukromý rozhovor s Wolfem. Řekl jsem mu však, ať si trhne nohou. Musel jsem se vyrovnat ještě s třetím aspektem, který měl dva úhly pohledu. Bylo tu tvrzení slečny Jonesové, že až ji manžel uvidí, na místě ji zabije, což mohlo i nemuselo být podložené, a pak tu byl fakt, že jeden z nich zabil Kampfa, a kdyby se dostal do úzkých, mohl by sáhnout k nějakému extrému. V tomto směru jsem udělal tři opatření: ukázal jsem jim pistoli Carley

ráže 38, kterou jsem uložil do kapsy, a sdělil jim, že je nabitá, dále jsem trval na tom, že je musím prohledat od ramen k patám. Slečnu Jonesovou jsem držel v jídelně tak dlouho, dokud jsem všechny neposadil do řady křesel čelem k Wolfovu stolu a než Wolfe přišel z kuchyně a oni se mu nepředstavili. Když se Wolfe usadil v křesle za stolem, šel jsem pro ni a přivedl ji. Meegan vyskočil a chtěl se na nás vrhnout. Nekompromisně jsem mu nastavil pěst, a tím ho vyřídil. Ona se schovala za mne. Talento a Aland také vyskočili z křesel, asi proto, aby chránili klisničku. Meegan něco vykřikoval a oni také. Obešli jsme je spolu zezadu a pak jsem ji posadil do křesla vedle sebe. Když jsem sám dosedl, byl jsem v ideální pozici, ze které bych překazil pokus kohokoli z nich dostat se k ní. Talento a Aland vtlačili Meegana znovu do křesla, které stálo uprostřed mezi nimi, a on seděl a upíral na ni oči. "Trochu rámusu máme za sebou," ujal se slova Wolfe, "a tak bych se chtěl ujistit o tom, že vím, jak se kdo jmenujete." Každého přejel pohledem a začal vlevo. "Talento, Meegan, Aland, Chaffee. Správně?" Potvrdil jsem mu to. "Takže začnu." Letmo se podíval na nástěnné hodiny. "Před dvaceti hodinami byl zavražděn Philip Kampf v domě, ve kterém bydlíte. Okolnosti nasvědčují tomu, že ho zabil jeden z vás. Nebudu ale znovu omílat podrobnosti, které s vámi už projednali na policii, s těmi jste dobře obeznámeni. Nikdo mne neobjednal, abych se tímto případem zabýval. Jediným mým klientem je pes, a ten se do mé kanceláře dostal nedopatřením. Ať už je tomu jakkoli, je..." Ozval se zvonek u dveří. Hlavou mi proběhlo, jestli jsem zahákl bezpečnostní řetízek, a dospěl jsem k závěru, že ano. Otevřenými dveřmi do haly jsem viděl Fritze, jak jde k domovnímu vchodu. Wolfe chtěl pokračovat, ale byl vyrušený hlasy Fritze a další osoby, které dolehly do kanceláře. Odmlčel se tedy. Hlasy zaznívaly dál. Wolfe zavřel oči a semkl rty. Přítomní seděli a dívali se na něj. Potom se na prahu kanceláře objevil Fritz a oznámil: "Inspektor Cramer, pane." Wolfe otevřel do široka oči. "Co chce?" "Řekl jsem mu, že máte jednání. Tvrdí, že o tom ví, že tito čtyři muži byli sledováni až k vašemu domu, takže je o tom informovaný. Říká, že počítá s tím, že se pokusíte o nějaký trik s tím psem, a je přesvědčen, že právě to chcete provést. Chce prý na vlastní oči vidět, o co se jedná. Je s ním seržant Stebbins." "Archie, řekněte - ne, raději byste měl zůstat tady," zabručel Wolfe. "Fritzi, vyřiďte mu, že může vidět a slyšet všechno, co se tu bude dít, pokud mi dá třicet minut, během kterých mne nebude přerušovat nebo mít nějaké námitky. Pokud s tím souhlasí, ať jde dál." "Počkejte!" Ross Chaffee se postavil. "Říkal jste, že o tom budete s námi diskutovat a teprve potom vyrozumíte policii." "O ničem jsem je nevyrozuměl, sami se sem dostavili." "Vzkazujete jim ale, aby vešli!" "Nikoliv. Dal bych přednost jednání napřed s vámi a teprve potom s nimi. Jsou však tady a mohou se k nám připojit. S tou podmínkou je můžete přivést, Fritzi." "Ano, pane." Fritz odešel. Chaffee měl pocit, že by měl ještě něco říct, rozhodl se však, že to neudělá, a znovu se posadil. Talento mu něco špitl a on jenom nesouhlasně zakroutil hlavou. Jerry Aland - učesaný a oblečený byl poněkud přijatelnější - nepřestával upírat oči na Wolfa. Pro Meegana v místnosti zřejmě neexistoval nikdo jiný než on a jeho manželka. Cramer a Stebbins vešli, po třech krocích se zastavili a obhlédli situaci. "Posaďte se," vyzval je Wolfe. "Naštěstí vaše obvyklé křeslo, pane Cramere, zůstalo volné." "Kde je pes?" vyštěknul Cramer. "V kuchyni. Raději byste měl zapomenout na své předpojatosti a mlčet. Slíbil jste, že třicet minut se budete jenom dívat." "Ano, s tím jsem vyslovil souhlas." "V tom případě si sedněte. Měl bych vás však o něčem informovat. Přítomné muže samozřejmě znáte, ale dámu ne. Její stávající jméno je slečna Jewel Jonesová. Její zákonné jméno je paní Meeganová." "Meeganová?" Cramer vykulil oči. "To je ta žena z obrazu, který maloval Chaffee? Meeganová manželka?" "Správně. Sedněte si, prosím." "Jak jste ji objevili?" "To může počkat. Žádná přerušování, dotazy či požadavky. Sedněte si, k sakru!" Cramer šel a usadil se v rudém koženém křesle. Purley Stebbins si vybral žluté a postrčil si ho za sedící muže mezi Chaffeem a Alandem. Wolfe se obrátil ke čtveřici. "Chtěl jsem říci, pánové, že k vrahovi mne přivedlo chování toho psa. Než ale..." "Co ten pes udělal?" vyštěkl zase Cramer. "Vy o tom víte všechno," řekl mu Wolfe chladně. "Pan Goodwin vám přesně vylíčil, jak se to stalo. Pokud mne ještě jednou přerušíte, tak si je všechny můžete odvést a sám si s nimi lámat hlavu, psa tu ovšem necháte." Vrátil se ke čtveřici. "Než se tím ale začnu zabývat, chci ještě něco podotknout. Nebudu komentovat vaše podlosti vůči panu Meeganovi. Všichni jste byli přátelé slečny Jonesové, a jak předpokládám, byli jste s ní v intimnějších nebo méně intimních vztazích. Odmítli jste ji prozradit manželovi, kterého opustila a strašně se ho bála. Dokonce bych připustil, že vaše chování mělo nádech rytířskosti. Když však byl zavražděn pan Kampf a na místě se vyrojili policisté, bylo od vás velice hloupé, že jste se snažili ji krýt a udržet ji stranou. Bylo naprosto jisté, že ji policie objeví. Já se k ní dostal první díky obdivuhodnému postupu a příslovečnému štěstí pana Goodwina." Zakroutil nad nimi hlavou. "Bylo od vás také velice hloupé považovat pana Goodwina za policejního důstojníka a dovolili jste mu klást otázky a odpovídat na ně jenom proto, že se zúčastnil nevydařeného experimentu se psem. Měli jste po něm žádat, aby vám ukázal doklady. Ani jeden z vás neměl nejmenší potuchy, o koho se vlastně jedná. Dokonce i pan Meegan, který se s ním dopoledne setkal v této kanceláři, se nechal zmást. Zmiňuji se o tom, abych předešel případné oficiální stížnosti, že pan Goodwin se vydával za policejního důstojníka. On pouze využil vaší ničím neodůvodněné domněnky." Wolfe si přesedl v křesle. "Další věc. Včera ráno se tu zastavil pan Meegan, aby mne požádal o určité služby. Už při prvních jeho slovech jsem pochopil, že jde o jeho manželku, a já se takovými záležitostmi zásadně nezabývám, proto jsem ho rázně odmítl. Byl dotčený a naštvaně odsud vypadl. Na věšáku v hale popadl klobouk a svůj plášť do deště zaměnil s pláštěm pana Goodwina. Pozdě odpoledne se pan Goodwin vypravil na Arbor Street, aby si plášť s ním vyměnil. Před číslem dvacet devět stála dvě policejní auta, před domem hlídkoval policista, kolem byl shluk lidí a také tam byl pes. Rozhodl se, že s výměnou počká, a pokračoval v chůzi, když předtím se na chvilku zastavil a psa pohladil. Měl namířeno domů a ušel skoro dvě míle, když si všiml, že pes jde za ním. Vzal ho tedy pro zbytek cesty do taxíku a přivezl ho sem, do tohoto domu." Položil dlaň na desku stolu. "Ptáte se, proč ten pes šel za panem Goodwinem i v provozu tohoto města? Názor pana Cramera, že ho odlákal, je hloupost. Pan Goodwin by podobně jako mnoho jiných lidí rád uvěřil tomu, že je neodolatelný pro psy stejně jako pro ženy, a jeho ješitnost se nepochybně negativně promítá do jeho intelektu, protože jinak by dospěl ke stejnému závěru jako já. Pes nešel za ním, ten pes šel za tím pláštěm do deště. Stejně jako já se zeptáte, čemu přičítat, že pes pana Kampfa šel za pláštěm pana Meegana. Na to jsem neznal odpověď. A ani teď ji neznám. V tom případě, protože to byl zcela nepochybně pes pana Kampfa, ten plášť nepatří panu Meeganovi. Nejde o

pouhou domněnku, jsem si skoro úplně jistý, že ten plášť patří panu Kampfovi." Pohled stočil na manžela. "Pane Meegane. Asi tak před dvěma hodinami mně pan Goodwin sdělil, že trváte na tom, že jste nikdy pana Kampfa neviděl a ani ho neslyšel. Vypadalo to docela přesvědčivě, ale než jsem pro vás poslal, musel jsem si ověřit domněnku, že modelkou na obrazu pana Chaffeeho je vaše manželka. Rád bych od vás ještě jednou naprosto jasně slyšel vaši odpověď, setkal jste se někdy s živým Philipem Kampfem?" Meegan Wolfův pohled vydržel. "Ne." "Nechcete to nějak rozvést?" "Ne." "Kde jste potom přišel k tomu plášti?" Žádná odpověď. Meeganovy čelisti pracovaly. "Neměl jsem jeho plášť, respektive pokud jsem ho měl, nevěděl jsem o tom." "Tak to není. Varuji vás, jste ve smrtelném nebezpečí. Plášť do deště, ve kterém jste přišel do tohoto domu a nechal ho tady, visí teď v hale na věšáku. Lehce se můžeme přesvědčit, že patřil panu Kampfovi a ten že ho nosil. Kde jste k němu přišel?" Meeganovy čelisti pracovaly ještě víc. "Nemám nejmenší tušení, že by patřil Kampfovi. Tohle je špinavá snaha mne do něčeho namočit. Nemůžete mi dokázat, že tohle je plášť, který jsem tu nechal." Wolfe promluvil ostřeji. "Dávám vám ještě jednu šanci. Máte nějaké vysvětlení pro to, jak jste přišel ke Kampfovu plášti?" "Ne, nic vám nepotřebuji vysvětlovat." Nemusel to být tak velký hlupák, na jakého teď vypadal. Jestli si nevšiml, že sem nepřišel ve svém kabátě, a toho si asi v daném rozpoložení mysli opravdu nevšiml, pak ho tato skutečnost zasáhla jak blesk z čistého nebe a neměl nejmenší čas na to, aby si to v hlavě srovnal. "Zpackal jste to," oznámil mu Wolfe. "Protože váš plášť přece musí někde být a já se domnívám, že vím, kde je. Je v policejní laboratoři. Pan Kampf, když jste ho zavraždil a stáhl jeho tělo ze schodů, měl na sobě váš plášť. To také vysvětluje, proč při dnešním ranním pokusu pes neprojevil nejmenší zájem o místo, kde leželo mrtvé tělo. Bylo totiž zahaleno v plášti, který nepatřil Kampfovi, ale vám. To mohu také prokázat. Když nám nechcete vysvětlit, jak jste přišel ke Kampfovu plášti, pak vysvětlete, jak on přišel k tomu vašemu. Nebo to také považujete za snahu vás do něčeho namočit?" Wolfe na něj ukázal prstem. "Vidím záblesk ve vašem oku a myslím, že vím, co to znamená. Váš mozek však má zpoždění. Pokud jste mu poté, co jste ho zabil, svlékl svůj plášť a oblékl ho do toho, o němž jste si myslel, že je jeho, pak vám to nijak nepomohlo. Protože plášť, který byl na mrtvém těle, patřil panu Goodwinovi, což se dá lehce prokázat. Jak potom vysvětlíte tohle? Vypadá to beznadějně a..." Meegan se pokusil vyskočit, ale než se mu to podařilo, velké ruce seržanta Purleyho už ho držely za ramena a tiskly ho zpátky do křesla. Do toho se ozval nový hlas. "Říkala jsem vám, že mne chce zabít! Věděla jsem to, že to udělá! To on zabil Phila!" Jewel Jonesová se nedívala na svého manžela, který byl pod kontrolou, ale na Wolfa. Ten se na ni vyjel. "Jak víte, že zavraždil Phila Kampfa?" Soudě podle jejích očí a způsobu, kterým se třásla, nebude to trvat ani dvě minuty a dostane hysterický záchvat. Snad to věděla, protože se to z ní jenom valilo. "Protože mi to Phil řekl - řekl mi, že Dick je v New Yorku a hledá mne. Věděl, že se ho strašně bojím, a řekl, že když nepřijdu a nedám to s ním zase dohromady, prozradí Dickovi, kde jsem. Nevěřila jsem, že by to skutečně udělal, že by mohl být takový, a tak jsem mu nic neslíbila. Ale včera mi znovu zatelefonoval a sdělil mi, že se s Dickem viděl a řekl mu, že ví, kdo pózoval pro ten obraz, a že se s Dickem má znovu odpoledne setkat a že mu o mně řekne, pokud mu neslíbím, že splním jeho přání. A tak jsem mu to slíbila. Myslela jsem si, že když mu to slíbím, dá mi to čas, abych si promyslela, co dělat. Phil a Dick se museli v každém případě odpoledne setkat..." "Kde se dopoledne setkali?" "Phil mi řekl, že u něj v bytě. A také řekl, že Dick odešel omylem v jeho plášti do deště. Smál se tomu a říkal, že když on může mít Dickovu ženu, ať si Dick má jeho plášť." Teď se třásla ještě víc. "Vsadila bych se, že to samé řekl i Dickovi! Bylo by mu to podobné! Vsadila bych se, že Dickovi řekl, že se k němu vracím a že si myslí, že to je docela dobrý kšeft, plášť za manželku! To by se Philovi podobalo! Vy nemáte..." Uchichtla se. Začalo to uchichtnutím a potom se uvolnily všechny záklopky a bylo to tady. Když v této kanceláři dojde k tomu, že nějaké ženě povolí nervy a došlo k tomu už nejednou, bývá obvykle na mně, abych si s tím poradil. Tentokrát však byli po ruce další tři chlapi v čele s Rossem Chaffeem, kteří k ní přiskočili, a já jsem byl rád, že to mohu nechat na nich. Pokud jde o Wolfa, ten práskl do bot. Jestli něco absolutně nesnáší, pak určitě to, že by měl sdílet jednu místnost s ženou, která dostala hysterický záchvat. Vstal a odešel. Pokud jde o Meegana, o toho se postaral Purley a Cramerem. Když s ním odešli, psa s sebou nevzali. Abych uklidnil ty, kteří jsou, jak vím, velice rozšířeného názoru, že psa zneurotizuje, když mu změníte jméno, měl bych dodat, že teď slyší na jméno Jet, jako kdyby se mu tak začalo říkat ještě než poprvé otevřel oči. Pokud jde o plášť do deště, Wolfe měl pravdu, když se zmínil o záblesku v Meeganově oku. Kampf měl v okamžiku vraždy na sobě Meeganův plášť. To se nehodilo do krámu, takže když ho Meegan uškrtil, plášť mu sundal a oblékl mu ten, o kterém si myslel, že je Kampfův. Jenomže ten plášť byl můj. V rámci zpracovávání případu obvodním státním zastupitelstvím jsem se musel dostavit a plášť identifikovat. Pomohlo to při soudním přelíčení, protože porota se naprosto jasně přesvědčila, že ten velký plášť patří Meeganovi. Když to všechno skončilo, napadlo mne, že bych na plášť mohl uplatnit nárok. Vzápětí jsem to ale zavrhl. Můj nový plášť má jinou barvu.